

HET TWEEDE BOEK SAMUËL.

1

David verneemt den dood van Saul en Jonathan:

- 1 Voorts geschiedde het na Sauls dood,
als David van den slag der Amalekieten was wedergekomen,
en David twee dagen te Ziklag gebleven was,
- 2 zoo geschiedde het op den **derden** dag,
dat,
zie,
uit het heirleger van Saul een man kwam,
wiens kleederen gescheurd waren,
en aarde was op zijn hoofd:
en het geschiedde als hij tot David kwam,
zoo viel hij ter aarde
en boog zich neder.
- 3 En David zeide tot hem:
"Van waar komt gij?"
En hij zeide tot hem:
"Ik ben ontkomen uit het heirleger Israëls."
- 4 Voorts zeide David tot hem:
"Wat is de zaak?
Verhaal het mij toch."
En hij zeide,
dat het volk uit den strijd gevloeden was,
en dat ook velen van het volk gevallen
en gestorven waren,
dat ook Saul en zijn zoon Jonathan dood waren.
- 5 En David zeide tot den jongen,
die hem de boodschap bracht:
"Hoe weet gij,
dat Saul dood is
en zijn zoon Jonathan?"
- 6 Toen zeide de jongen,
die hem de boodschap bracht:
"Ik kwam bij geval op het gebergte Gilbóa,
en zie,
Saul leunde op zijne spies;
en zie,
de wagens en ritmeesters hielden dicht op hem aan:
- 7 zoo zag hij achter zich om
en zag mij,
en hij riep mij,
en ik zeide:
'Zie *hier* ben ik.'
- 8 En hij zeide tot mij:
'Wie zijt gij?'
En ik zeide tot hem:
'Ik ben een Amalekiet.'
- 9 Toen zeide hij tot mij:
'Sta toch bij mij
en dood mij,
want deze maliënkolder heeft mij opgehouden:
want mijn leven is nog gansch in mij.'

- 10 Zoo stond ik bij hem
en doodde hem,
want ik wist,
dat hij na zijnen val niet leven zoude;
en ik nam de kroon, die op zijn hoofd was
en het armgesmijde, dat aan zijnen arm was,
en heb ze hier tot mijnen heer gebracht."
- 11 Toen vatte David zijne kleederen
en scheurde ze,
desgelijks ook alle mannen,
die met hem waren;
- 12 en zij weeklaagden
en weenden
en vastten tot den avond
over Saul
en over Jonathan zijnen zoon,
en over het volk des HEEREN
en over het huis Israëls,
omdat zij door het zwaard gevallen waren.
- 13 Voorts zeide David tot den jongen,
die hem de boodschap gebracht had:
"Van waar zijt gij?"
En hij zeide:
"Ik ben eens vreemden mans,
eens Amalekiets zoon."
- 14 En David zeide tot hem:
"Hoe?
Hebt gij niet gevreesd uwe hand uit te strekken
om den gezalfde des HEEREN te verderven?"
- 15 En David riep eenen van de jongens,
en zeide:
"Treed toe,
val op hem aan."
En hij sloeg hem,
dat hij stierf.
- 16 En David zeide tot hem:
"Uw bloed zij op uw hoofd;
want uw mond heeft tegen u getuigd,
zeggende:
"Ik heb den gezalfde des HEEREN gedood."

Davids klaagzang:

- 17 David nu klaagde deze klage over Saul
en Jonathan zijnen zoon,
- 18 als hij gezegd had,
dat men den kinderen van Juda den boog zoude leeren:
zie,
het is geschreven in het boek des Oprechten.
- 19 O sieraad Israëls,
op uwe hoogten is hij gevallen;
hoe zijn de helden gevallen!
- 20 Verkondigt het niet te Gath,
boodschapt het niet op de straten van Askelon;
opdat de dochters der Filistijnen zich niet verblijden,
opdat de dochters der onbesnedenen niet opspringen van vreugde.
- 21 Gij bergen van Gilbóa,
noch dauw noch regen moet op u zijn,

- noch velden der heofferen:
want aldaar is der helden schild smadelijk weggevoerd,
het schild Sauls,
alsof hij niet gezalfd ware geweest met olie.
- 22 Van het bloed der verslagenen,
van het vette der helden werd Jonathans boog niet achterwaarts gedreven;
en Sauls zwaard keerde niet ledig weder.
- 23 Saul en Jonathan,
die beminden
en die liefelijken in hun leven,
zijn ook in hunnen dood niet gescheiden;
zij waren lichter dan arenden,
zij waren sterker dan leeuwen.
- 24 Gij dochteren Israëls,
weent over Saul,
die u kleedde met scharlaken,
met weelde;
die u sieraad van goud deed dragen over uwe kleeding.
- 25 Hoe zijn de helden gevallen in het midden van den strijd!
Jonathan is verslagen op uwe hoogten.
- 26 Ik ben benauwd om uwentwille,
mijn broeder Jonathan;
gij waart mij zeer liefelijk,
uwe liefde was mij wonderlijker dan liefde der vrouwen.
- 27 Hoe zijn de helden gevallen
en de krijgswapenen verloren?

2

David te Hebron tot koning uitgeroepen:

- 1 En het geschiedde daarna,
dat David den HEERE vroegde,
zeggende:
"Zal ik optrekken in eene der steden van Juda?"
En de HEERE zeide tot hem:
"Trek op."
En David zeide:
"Waarheen zal ik optrekken?"
En Hij zeide:
"Naar Hebron."
- 2 Alzoo toog David derwaarts op,
alsook zijne twee vrouwen,
Ahinóam de Jizreëlietische,
en Abigaïl, Nabals des Karmeliets huisvrouw.
- 3 Ook deed David zijne mannen optrekken,
die bij hem waren,
een iegelijk met zijn huisgezin,
en zij woonden in de steden Hebrons.
- 4 Daarna kwamen de mannen van Juda
en zalfden aldaar David tot eenen koning over het huis van Juda.
Toen boodschapten zij David,
zeggende:
"Het zijn de mannen van Jabes in Gilead,
die Saul begraven hebben."
- 5 Toen zond David boden tot de mannen van Jabes in Gilead,
en hij zeide tot hen:
"Gezegend zijt gij den HEERE,
dat gij deze weldadigheid gedaan hebt aan uwen heer,

aan Saul,
en hem begraven hebt.
6 Zoo doe nu de HEERE aan u weldadigheid en trouw:
en ik ook,
ik zal aan u dit goede doen,
dewijl gij deze zaak gedaan hebt.
7 En nu,
laat uwe handen sterk zijn,
en zijt dapper,
dewijl uw heer Saul gestorven is:
en ook hebben mij die van het huis van Juda tot koning over zich gezalfd."

Isbóseth regeert over Israël:

8 Abner nu,
de zoon van Ner,
de krijgsoverste,
dien Saul gehad had,
nam Isbóseth, [= man van schande]
Sauls zoon,
en voerde hem over naar Mahanaïm,
9 en maakte hem tot koning over Gilead,
en over de Aschurieten,
en over Jizreël,
en over Efraïm,
en over Benjamin,
en over gansch Israël.
10 **Veertig** jaar was Isbóseth,
Sauls zoon, oud,
als hij koning werd over Israël;
en hij regeerde het **tweede** jaar:
alleenlijk die van het huis van Juda volgden David na.
11 Het getal nu der dagen,
die David koning geweest is te Hebron over het huis van Juda,
is **zeven jaren en zes maanden**.

Strijd tusschen Joab en Abner. Dood van Asaël:

12 Toen toog Abner,
de zoon van Ner, uit,
met de knechten Isbóseths,
des zoons Sauls,
van Mahanaïm naar Gibeon:
13 Joab,
de zoon van Zeruja,
en de knechten Davids togen óók uit;
en zij ontmoetten elkander bij den vijver van Gibeon,
en zij bleven,
deze aan deze zijde des vijvers,
en die aan gene zijde des vijvers.
14 En Abner zeide tot Joab:
"Laat nu de jongens zich opmaken
en voor ons aangezicht spelen."
En Joab zeide:
"Laat hen zich opmaken."
15 Toen maakten zich op
en gingen over
in getal **twaalf** van Benjamin,
te weten voor Isbóseth,
Sauls zoon,

- en **twaalf** van Davids knechten.
- 16 En de één greep den ander bij het hoofd
en *stiet* zijn zwaard in de zijde des anderen,
en zij vielen te zamen;
daarom noemde men deze plaats Helkath-Hazzurim,
die bij Gibeon is.
- 17 En daar was op dienzelfden dag een gansch zeer harde strijd,
doch Abner en de mannen Israëls werden voor het aangezicht der knechten Davids geslagen.
- 18 Nu waren aldaar drie zonen van Zeruja,
Joab
en Abisai
en Asaël;
en Asaël was licht op zijne voeten als een der reeën,
die in het veld zijn.
- 19 En Asaël jaagde Abner achterna,
en hij week niet om van achter Abner
ter rechter- of linker-hand af te gaan.
- 20 Toen zag Abner achter zich om
en zeide:
"Zijt gij dit, Asaël?"
En hij zeide tot hem:
"Ik ben 't."
- 21 En Abner zeide tot hem:
"Wijk tot uwe rechterhand
of tot uwe linkerhand,
en grijp u een van die jongens,
en neem voor u zijn gewaad."
Maar Asaël wilde niet afwijken van achter hem.
- 22 Toen voer Abner wijders voort,
zeggende tot Asaël:
"Wijk af van achter mij:
waarom zal ik u ter aarde slaan?
Hoe zoude ik dan mijn aangezicht opheffen voor uwen broeder Joab?"
- 23 Maar hij weigerde af te wijken:
zoo sloeg Abner hem met het achterste van de spies aan de **vijfde** ribbe,
dat de spies van achter hem uitging,
en hij viel aldaar
en stierf op zijne plaats.
En het geschiedde,
dat allen, die tot de plaats kwamen
alwaar Asaël gevallen
en gestorven was,
staan bleven.
- 24 Maar Joab en Abisai jaagden Abner achterna:
en de zon ging onder als zij gekomen waren tot den heuvel van Amma,
dewelke is vóór Giah,
op den weg der woestijn Gibeóns.
- 25 En de kinderen Benjamins verzamelden zich achter Abner,
en werden tot eenen hoop;
en zij stonden op de spits van een heuvel.
- 26 Toen riep Abner tot Joab
en zeide:
"Zal dan het zwaard eeuwiglijk verteren?
Weet gij niet,
dat het in 't laatste bitterheid zal zijn?
En hoe lang zult gij het volk niet zeggen,
dat zij wederkeeren van hunne broederen te vervolgen?"
- 27 En Joab zeide:

- "Zoo waarachtig als God leeft,
 zoo gij niet gesproken hadt,
 zekerlijk het volk zoude alreede van den morgen af weggevoerd zijn geweest,
 een iegelijk van zijnen broeder te vervolgen."
- 28 Toen blies Joab met de bazuin;
 en al het volk stond stil,
 en jaagden Israël niet meer achterna,
 en voeren niet wijders voort te strijden.
- 29 Abner dan en zijne mannen gingen dien ganschen nacht over het vlakke veld,
 en zij gingen over den Jordaän,
 en wandelden het gansche Bithron door,
 en kwamen tot Mahanaïm.
- 30 Joab keerde ook weder van achter Abner
 en verzamelde het gansche volk.
 En er werden van Davids knechten gemist **negentien mannen**
en Asaël; [19+1=20]
- 31 maar Davids knechten hadden van Benjamin
 en onder Abners mannen geslagen:
driehonderd en zestig mannen waren er dood gebleven. [360=8x20]
- 32 En zij namen Asaël op,
 en begroeven hem in zijns vaders graf,
 dat te Bethlehem was.
 Joab nu
 en zijne mannen gingen den ganschen nacht,
 dat hun het licht aanbrak te Hebron.

3

Strijd met het huis van Saul:

- 1 En daar was een lange krijg tusschen het huis Sauls
 en tusschen het huis Davids;
 doch David ging
 en werd sterker,
 maar die van het huis Sauls gingen
 en werden zwakker.

Davids eerste zonen:

- 2 En David werden zonen geboren te Hebron.
 Zijn **eerstgeborene** nu was Amnon,
 van Ahinóam de Jizreëlietische;
- 3 en zijn **tweede** was Kileab,
 van Abigail, Nabals des Karmeliets huisvrouw;
 en de **derde** Absalom,
 de zoon van Maäacha, de dochter van Talmai, koning van Gesur;
- 4 en de **vierde** Adonia,
 de zoon van Haggith;
 en de **vijfde** Sefatja,
 de zoon van Abital;
- 5 en de **zesde** Jithream,
 van Egla, Davids huisvrouw.
 Dezen zijn David geboren te Hebron.

Abner verraadt Isbóseth:

- 6 Terwijl die krijg was tusschen het huis Sauls
 en tusschen het huis Davids,
 zoo geschiedde het,
 dat Abner zich sterkte in het huis Sauls.
- 7 Saul nu had een bijwif gehad,

- welker naam was Rizpa,
de dochter van Aja;
en *Isbóseth* zeide tot Abner:
"Waarom zijt gij ingegaan tot mijns vaders bijwif?"
- 8 Toen ontstak Abner zeer over *Isbóseth*'s woorden
en zeide:
"Ben ik dan een hondskop,
ik, die tegen Juda,
aan het huis Sauls uws vaders,
aan zijne broederen
en aan zijne vrienden,
heden weldadigheid doe,
en u niet overgeleverd heb in Davids hand,
dat gij heden aan mij onderzoekt de ongerechtigheid eener vrouw?
- 9 God doe Abner zóó
en doe hem zóó daartoe,
voorzeker gelijk als de HEERE David gezworen heeft,
dat ik even alzoo aan hem zal doen,
- 10 overbrengende het koninkrijk van het huis Sauls,
en oprichtende den stoel Davids
over Israël
en over Juda,
van Dan tot Ber-Séba toe."
- 11 En hij kon Abner verder niet één woord antwoorden,
omdat hij hem vreesde.
- 12 Toen zond Abner boden voor zich tot David,
zeggende: *wijders*:
"Maak uw verbond met mij,
en zie,
mijne hand zal met u zijn
om gansch Israël tot u om te keeren."
- 13 En hij zeide:
"Wèl,
ik zal een verbond met u maken;
doch één ding begeer ik van u,
zeggende:
'Gij zult mijn aangezicht niet zien,
tenzij dat gij Michal, Sauls dochter, te voren inbrengt,
als gij komt om mijn aangezicht te zien.'"
- 14 Ook zond David boden tot *Isbóseth*,
den zoon Sauls,
zeggende:
"Geef *mij* mijne huisvrouw Michal,
die ik mij met honderd voorhuiden der Filistijnen ondertrouwd heb."
- 15 *Isbóseth* dan zond henen
en nam haar van den man,
van Paltiël,
den zoon van Laïs.
- 16 En haar man ging met haar,
al gaande
en weenende achter haar,
tot Bahurim toe;
toen zeide Abner tot hem:
"Ga weg,
keer weder",
en hij keerde weder.
- 17 Abner nu had woorden met de oudsten van Israël,
zeggende:

- 18 "Gij hebt David te voren lang tot eenen koning over u begeerd:
zoo doet het nu;
want de HEERE heeft tot David gesproken,
zeggende:
'Door de hand Davids Mijns knechts zal Ik Mijn volk Israël verlossen
van de hand der Filistijnen
en van de hand van alle hunne vijanden.'"
- 19 En Abner sprak ook voor de ooren Benjamins.
Voorts ging Abner ook henen
om te Hebron voor Davids oor te spreken alles wat goed was
in de oogen Israëls
en in de oogen van het gansche huis Benjamins;
- 20 en Abner kwam tot David te Hebron,
en twintig mannen met hem:
en David maakte Abner en den mannen,
die met hem waren,
een maaltijd.
- 21 Toen zeide Abner tot David:
"Ik zal mij opmaken
en henengaan,
en gansch Israël tot mijnen heer den koning vergaderen,
dat zij een verbond met u maken,
en gij regeert over alles wat uwe ziel begeert."
Alzoo liet David Abner gaan,
en hij ging in vrede.

Abner door Joab vermoord:

- 22 En zie,
Davids knechten
en Joab
kwamen van eene bende,
en brachten met zich eenen grooten roof:
Abner nu was niet bij David te Hebron,
want hij had hem laten gaan,
en hij was gegaan in vrede.
- 23 Als nu Joab en het gansche heir,
dat met hem was, aankwamen,
zoo gaven zij Joab te kennen,
zeggende:
"Abner, de zoon van Ner, is gekomen tot den koning;
en hij heeft hem laten gaan,
en hij is gegaan in vrede."
- 24 Toen ging Joab tot den koning in,
en zeide:
"Wat hebt gij gedaan?
Zie,
Abner is tot u gekomen:
waarom nu hebt gij hem laten gaan,
dat hij zoo vrij is weggegaan?"
- 25 Gij kent Abner,
den zoon van Ner,
dat hij gekomen is om u te overreden,
en om te weten uwen uitgang en uwen ingang,
ja, om te weten alles wat gij doet."
- 26 En Joab ging uit van David,
en zond Abner boden na,
die hem wederom haalden van den bornput Sira:
maar David wist het niet.

27 Als nu Abner weder te Hebron kwam,
 zoo leidde Joab hem ter zijde af in het midden der poort,
 om in stilte met hem te spreken;
 en hij sloeg hem aldaar aan de vijfde ribbe,
 dat hij stierf,
 om zijns broeders Asaëls wil.

28 Als David dat daarna hoorde,
 zoo zeide hij:
 "Ik ben onschuldig, en mijn koninkrijk, bij den HEERE tot in eeuwigheid,
 van het bloed Abners, des zoons van Ner;

29 het blijve op het hoofd Joabs,
 en op het gansche huis zijns vaders;
 en daar worde van het huis van Joab niet afgesneden
     die eenen vloed hebbe,
     en melaatsch zij,
     en zich aan den stok houde,
     en door het zwaard valle,
     en broodsgebrek hebbe."

30 Alzoo hebben Joab en zijn broeder Abisai Abner doodgeslagen,
 omdat hij hunnen broeder Asaël tot Gibeon in den strijd gedood had.

31 David zeide tot Joab
 en tot al het volk, dat bij hem was:
 "Scheurt uwe kleederen,
 en gordt zakken aan,
 en weeklaagt voor Abner henen";
 en de koning David ging achter de baar.

32 Als zij nu Abner te Hebron begroeven,
 zoo hief de koning zijne stem op
 en weende bij Abners graf,
 ook weende al het volk;

33 en de koning maakte eene klage over Abner,
 en zeide:
 "Is dan Abner gestorven als een dwaas sterft?

34 Uwe handen waren niet gebonden,
 noch uwe voeten in koperen boeien gedaan;
maar gij zijt gevallen gelijk men valt
     voor het aangezicht van kinderen der verkeerdheid."
 Toen weende het gansche volk nog meer over hem.

35 Daarna kwam al het volk om David brood te doen eten,
 als het nog dag was;
 maar David zwoer,
 zeggende:
 "God doe mij zóó
 en doe er zóó toe,
 indien ik vóór het ondergaan der zon brood of ietwat smake."

36 Als nu al het volk dit vernam,
 zoo was het goed in hunne oogen;
 alles, zooals de koning gedaan had,
 was goed in de oogen des ganschen volks;

37 en al het volk
 en gansch Israël merkte te dien dage,
 dat het van den koning niet was,
 dat men Abner, den zoon van Ner, gedood had.

38 Voorts zeide de koning tot zijne knechten:
 "Weet gij niet,
 dat te dezen dage een vorst,
 ja een groote in Israël, gevallen is?

39 Maar ik ben heden teeder en gezalfd tot koning,

en deze mannen,
de zonen van Zeruja,
zijn harder dan ik:
de HEERE zal den boosdoener vergelden naar zijne boosheid."

4

Dood van Isbóseth:

- 1 Als nu Sauls zoon hoorde,
dat Abner te Hebron gestorven was,
werden zijne handen slap,
en gansch Israël werd verschrikt.
- 2 En Sauls zoon had twee mannen,
oversten van benden:
de naam des éénen was Baëna
en den naam des anderen Rechab,
zonen van Rimmon den Beërothiet,
van de kinderen Benjamins,
want ook Beëroth werd tot Benjamin gerekend.
- 3 En de Beërothieten waren gevloeden naar Gittaïm,
en waren aldaar vreemdelingen tot op dezen dag.
- 4 En Jonathan, Sauls zoon,
had eenen zoon, die geslagen was aan beide voeten:
vijf jaren was hij oud,
als het gerucht van Saul en Jonathan uit Jizreël kwam,
en zijne voedster hem opnam
en vluchtte;
het geschiedde als zij haastte om te vluchten,
dat hij viel
en kreupel werd;
en zijn naam was Mefibóseth.
- 5 En de zonen van Rimmon den Beërothiet,
Rechab en Baëna,
gingen henen
en kwamen ten huize van Isbóseth,
als de dag heet geworden was:
en hij lag op de slaapstede,
in den middag.
- 6 En zij kwamen daarin tot het midden des huizes,
als zullende tarwe halen;
en zij sloegen hem aan de vijfde ribbe;
en Rechab en zijn broeder Baëna ontkwamen.
- 7 Want zij kwamen in huis,
als hij op zijn bed lag in zijne slaapkamer,
en sloegen hem
en doodden hem,
en hieuwen zijn hoofd af;
en zij namen zijn hoofd,
en gingen henen des weegs op het vlakke veld den ganschen nacht.

David straft de moordenaars van Isbóseth:

- 8 En zij brachten het hoofd van Isbóseth tot David te Hebron,
en zeiden tot den koning:
"Ziedaar is het hoofd van Isbóseth,
den zoon van Saul,
uwen vijand,
die uwe ziel zocht:
alzóó heeft de HEERE mijnen heere den koning te dezen dage wraak gegeven

- van Saul en van zijn zaad."
- 9 Maar David antwoordde Rechab en zijnen broeder Baëna,
den zonen van Rimmon den Beërothiet,
en zeide tot hen:
"Zoo waarachtig als de HEERE leeft,
Die mijne ziel uit alle benauwdheid verlost heeft,
- 10 dewijl ik hem,
die mij boodschapte,
zeggende:
'Zie,
Saul is dood',
daar hij in zijne oogen was
als een die goede boodschap bracht,
nochtans gegrepen
en te Ziklag gedood heb,
hoewel hij *meende*,
dat ik hem bodenloon zoude geven:
- 11 hoeveel te meer wanneer goddelooze mannen
eenen rechtvaardigen man in zijn huis op zijne slaapstede hebben gedood!
Nu dan, zoude ik zijn bloed van uwe handen niet eischen
en u van de aarde wegdoen?"
- 12 En David gebod zijnen jongens,
en zij doodden hen,
en hieuwen hunne handen en hunne voeten af,
en hingen hen op bij den vijver te Hebron;
maar het hoofd van Isbóseth namen zij
en begroeven het in Abners graf te Hebron.

5

David door alle stammen erkend:

- 1 Toen kwamen alle stammen Israëls tot David te Hebron,
en zij spraken,
zeggende:
"Zie, wij,
uw gebeente en uw vleesch zijn wij,
2 daartoe ook te voren,
toen Saul koning over ons was,
waart gij Israël uitvoerende
en inbrengende;
ook heeft de HEERE tot u gezegd:
'Gij zult Mijn volk Israël weiden,
en gij zult tot eenen voorganger zijn over Israël.'"
- 3 Alzoo kwamen alle oudsten Israëls tot den koning te Hebron,
en de koning David maakte een verbond met hen te Hebron voor het aangezicht des HEEREN,
en zij zalfden David tot koning over Israël.
- 4 **Dertig** jaar was David oud,
als hij koning werd,
veertig jaar heeft hij geregeerd: [30+40=70]
- 5 te Hebron regeerde hij over Juda **zeven jaren en zes maanden**,
en te Jeruzalem regeerde hij **drieëndertig jaar** over gansch Israël en Juda. [7,5+33=40,5≠40]

David verovert Jeruzalem:

- 6 En de koning toog met zijne mannen naar Jeruzalem tegen de Jebusieten,
die in dat land woonden.
En zij spraken tot David zeggende:
"Gij zult hier niet inkomen,
maar de blinden en kreupelen zullen u afdrijven",

dat is te zeggen:
 David zal hier niet inkomen.
 7 Maar David nam den burg Sion in:
 dezelve is de stad Davids.
 8 Want David zeide te dien dage:
 "Al wie de Jebusieten slaat,
 en geraakt aan die watergoot,
 en die kreupelen en die blinden,
 die van Davids ziel gehaat zijn, *die zal tot een hoofd en tot een overste zijn;*"
 daarom zegt men:
 "Een blinde en kreupele zal in het huis niet komen."
 9 Alzoo woonde David in den burg,
 en noemde dien Davids stad.
 En David bouwde rondom van Milo af en binnenwaarts.
 10 David nu ging geduriglijk voort
 en werd groot,
 want de Heere,
 de God der heirscharen was met hem.
 11 En Hiram,
 de koning van Tyrus,
 zond boden tot David
 en cederhout,
 en timmerlieden
 en metselaars;
 en zij bouwden David een huis.
 12 En David merkte,
 dat de HEERE hem tot eenen koning over Israël bevestigd had,
 en dat hij zijn koninkrijk verheven had
 om Zijns volks Israëls wil.
 13 En David nam meer bijwijven
 en vrouwen van Jeruzalem,
 nadat hij van Hebron gekomen was,
 en David werden meer zonen en dochteren geboren;
 14 en dit zijn de namen dergenen,
 die hem te Jeruzalem geboren zijn:
 [1] Sammúa,
 [2] en Sobab,
 [3] en Nathan,
 [4] en Salomo,
 15 [5] en Jibchar,
 [6] en Elisúa,
 [7] en Nefeg,
 [8] en Jafia,
 16 [9] en Elisama,
 [10] en Eljada,
 [11] en Elifélet.

[11:6=17]

Davids overwinningen op de Filistijnen:

17 Als nu de Filistijnen hoorden,
 dat zij David tot koning over Israël gezalfd hadden,
 zoo togen alle Filistijnen op om David te zoeken;
 en David, dat hoorende,
 toog af naar den burg.
 18 En de Filistijnen kwamen
 en verspreidden zich in het dal Refaïm.
 19 Zoo vraagde David den HEERE,
 zeggende:
 "Zal ik optrekken tegen de Filistijnen?"

Zult gij hen in mijne hand geven?"
 En de HEERE zeide tot David:
 "Trek op,
 want Ik zal de Filistijnen zekerlijk in uwe hand geven."
 20 Toen kwam David te Baäl-Perazim;
 en David sloeg hen aldaar,
 en zeide:
 "De HEERE heeft mijne vijanden voor mijn aangezicht gescheurd
 als eene scheur der wateren";
 daarom noemde hij den naam dier plaats Baäl-Perazim.
 21 En zij lieten hunne afgoden aldaar,
 en David en zijne mannen namen ze op.
 22 Daarna togen de Filistijnen weder op,
 en zij verspreidden zich in het dal Refaïm.
 23 En David vraagde den HEERE,
 Die zeide:
 "Gij zult niet optrekken;
maar trek òm tot achter hen,
 dat gij aan hen komt
 van tegenover de moerbeziënboomen;
 24 en het geschiede,
 als gij hoort het geruisch van eenen gang in de toppen der moerbeziënboomen,
 dan rep u,
 want alsdan is de HEERE voor uw aangezicht uitgegaan
 om het heirleger der Filistijnen te slaan."
 25 En David deed alzóó gelijk als de HEERE hem geboden had,
 en hij sloeg de Filistijnen
 van Geba af,
 totdat gij komt te Gezer.

6

David brengt de ark naar Jeruzalem over:

1 Daarna verzamelde David wederom alle uitgelezenen in Israëel,
dertigduizend;
 2 en David maakte zich op
 en ging henen met al het volk,
 dat bij hem was,
 van Baälim-Juda,
 om van daar op te brengen de ark Gods,
 bij welke de Naam wordt aangeropen,
 de Naam des HEEREN der heirscharen,
 die daarop woont tusschen de cherubs.
 3 En zij voerden de ark Gods,
 op eenen nieuwen wagen,
 en haalden ze uit het huis Abinadabs,
 dat op eenen heuvel is;
 en Uzza en Ahio,
 Adinadabs zonen,
 leidden den nieuwen wagen.
 4 Toen zij hem nu uit het huis Abinadabs,
 dat op den heuvel is,
 met de ark Gods wegvoerden,
 zoo ging Ahio voor de ark henen;
 5 en David en het gansche huis Israëls speelden voor het aangezicht des HEEREN
 met allerlei *snarenspeel* van dennenhout,
 als met harpen
 en met luiten

en met trommelen,
ook met schellen
en met cymbalen.

Dood van Uzza:

- 6 Als zij nu kwamen tot aan Nachons dorschvloer,
zoo strekte Uzza *zijne hand* uit aan de ark Gods
en hield ze,
want de runderen struikelden.
- 7 Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen Uzza,
en God sloeg hem aldaar om deze onbedachtzaamheid,
en hij stierf aldaar bij de ark Gods.
- 8 En David ontstak,
omdat de HEERE eene scheur gescheurd had aan Uzza,
en hij noemde die plaats Perez-Uzza,
tot op dezen dag.
- 9 En David vreesde den HEERE te dien dage,
en hij zeide:
"Hoe zal de ark des HEEREN tot mij komen?"
- 10 David dan wilde de ark des HEEREN niet tot zich *laten* voeren naar de stad Davids,
maar David deed ze afwijken in het huis Obed-Edoms des Gethiets.
- 11 En de ark des HEEREN bleef in het huis Obed-Edoms des Gethiets drie maanden;
en de HEERE zegende Obed-Edom en zijn gansche huis.

De ark gebracht in de stad Davids:

- 12 Toen boodschapte men den koning David,
zeggende:
"De HEERE heeft het huis Obed-Edoms
en al wat hij heeft,
gezegend om der ark Gods wil."
Zoo ging David henen
en haalde de ark Gods uit het huis Obed-Edoms opwaarts
naar de stad Davids, met vreugde;
- 13 en het geschiedde,
als zij, die de ark des HEERE droegen,
zes treden voortgetreden waren,
dat hij ossen en gemest *vee* offerde;
- 14 en David huppelde met alle macht voor het aangezicht des HEEREN,
en David was omgord met eenen linnen lijfrok.
- 15 Alzoo brachten David en het gansche huis Israëls de ark des HEEREN op,
met gejuich
en met geluid der bazuinen.
- 16 En het geschiedde,
als de ark des HEEREN in de stad Davids kwam,
dat Michal, Sauls dochter, door het venster uitzag;
als zij nu den koning David zag
springende
en huppelende voor het aangezicht des HEEREN,
verachtte zij hem in haar hart.
- 17 Toen zij nu de ark des HEEREN inbrachten,
stelden zij die in hare plaats,
in het midden der tent,
die David voor haar gespannen had;
en David offerde brandofferen voor des HEEREN aangezicht en dankofferen.
- 18 Als David geëindigd had het brandoffer en de dankofferen te offeren,
zoo zegende hij het volk in den Naam des HEEREN der heirscharen,
en hij deelde uit aan het gansche volk,
- 19 aan de gansche menigte Israëls,

- van de mannen tot de vrouwen toe,
aan een iegelijk een broodkoek
en een schoon stuk *vleesch*
en een flesch *wijn*.
Toen ging al het volk henen,
een iegelijk naar zijn huis.
- 20 Als nu David wederkwam om zijn huis te zegenen,
ging Michal, Sauls dochter, uit David tegemoet;
en zeide:
"Hoe is heden de koning van Israël verheerlijkt,
die zich heden voor de oogen van de dienstmaagden zijner dienstknechten heeft ontbloot,
gelijk een van de ijdele lieden zich onbeschaamdelyk ontbloot!"
- 21 Maar David zeide tot Michal:
"Voor het aangezicht des HEEREN,
die mij verkoren heeft voor uwen vader
en voor zijn gansche huis,
mij instellende tot eenen voorganger over het volk des HEEREN,
over Israël,
— ja, ik zal spelen voor het aangezicht des HEEREN.
- 22 Ook zal ik mij nog geringer houden dan alzóó,
en zal nederig zijn in mijne oogen;
en met de dienstmaagden, waarvan gij gezegd hebt,
met dezelve zal ik verheerlijkt worden."
- 23 Michal nu, Sauls dochter,
had geen kind tot den dag van haren dood toe.

7

David heeft het plan een tempel te bouwen:

- 1 En het geschiedde als de koning in zijn huis zat,
en de HEERE hem rust gegeven had van alle zijne vijanden rondom,
2 zoo zeide de koning tot den Profeet Nathan:
"Zie toch,
ik woon in een cederen huis,
en de ark Gods woont in het midden der gordijnen."
3 En Nathan zeide tot den koning:
"Ga henen:
doe al wat in uw hart is,
want de HEERE is met u."

Gods belofte aan David:

- 4 Maar het gebeurde in denzelfden nacht,
dat het woord des HEEREN tot Nathan geschiedde,
zeggende:
5 "Ga
en zeg tot Mijnen knecht,
tot David:
'Zóó zegt de HEERE:
'Zoudt gij Mij een huis bouwen tot Mijne woning?
6 Want Ik heb in geen huis gewoond van dien dag af,
dat Ik de kinderen Israëls uit Egypte opvoerde,
tot op dezen dag,
maar Ik heb gewandeld in eene tent
en in eenen tabernakel.
7 Overall waar Ik met alle de kinderen Israëls heb gewandeld,
heb Ik wel één woord gesproken met eenen der stammen Israëls,
dien Ik bevolen heb Mijn volk Israël te weiden,
zeggende:

- 8 "Waarom bouwt gij Mij niet een cederen huis?""
Nu dan,
alzóó zult gij tot Mijnen knecht, tot David, zeggen:
'Zóó zegt de HEERE der heirscharen:
"Ik heb u genomen van de schaapskooi,
van achter de schapen,
dat gij een voorganger zoudt zijn over Mijn volk,
over Israël;
9 en Ik ben met u geweest
overal waar gij gegaan zijt,
en heb alle uwe vijanden voor uw aangezicht uitgeroeid;
en Ik heb u eenen grooten naam gemaakt,
als den naam der grooten,
die op de aarde zijn.
10 En Ik heb voor Mijn volk, voor Israël, eene plaats besteld
en hem geplant,
dat hij aan zijne plaats wone
en niet meer heen en weder gedreven worde;
en de kinderen der verkeerdheid zullen hem niet meer verdrukken,
gelijk als in het eerste,
11 en van dien dag af,
dat Ik geboden heb richters te wezen over Mijn volk Israël.
Doch u heb Ik rust gegeven van alle uwe vijanden.
Ook geeft u de HEERE te kennen,
dat de HEERE u een huis maken zal.
12 Wanneer uwe dagen zullen vervuld zijn,
en gij met uwe vaders ontslapen zult zijn,
zoo zal Ik uw zaad na u doen opstaan,
dat uit uw lijf voortkomen zal,
en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen.
13 Die zal Mijnen Naam een huis bouwen,
en Ik zal den stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid.
14 Ik zal hem zijn tot eenen vader,
en hij zal Mij zijn tot eenen zoon,
dien Ik, als hij misdoet, met eene menschenroede
en met plagen der menschenkinderen zal straffen,
15 maar Mijne goedertierenheid zal van hem niet wijken
gelijk als Ik *die* weggenomen heb van Saul,
dien Ik van voor uw aangezicht heb weggenomen.
16 Doch uw huis zal bestendig zijn
en uw koninkrijk tot in eeuwigheid voor uw aangezicht;
uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid.""
17 Naar alle deze woorden
en naar dit gansche gezicht,
alzoó sprak Nathan tot David.

Davids gebed:

- 18 Toen ging de koning David in
en bleef voor het aangezicht des HEEREN,
en hij zeide:
"Wie ben ik, Heere HEERE,
en wat is mijn huis,
dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt?
19 Daartoe is dit in Uwe oogen nog klein geweest, Heere HEERE,
maar Gij hebt ook over het huis uws knechts gesproken tot van verre heen,
en dit *naar* de wet der menschen, Heere HEERE.
20 En wat zal David nog meer tot U spreken?
Want Gij kent Uwen knecht, Heere HEERE.

21 Om Uws woords wil
 en naar Uw hart hebt Gij alle deze groote dingen gedaan,
 om aan Uwen knecht bekend te maken.
 22 Daarom zijt Gij groot, HEERE God,
 want er is niemand gelijk Gij,
 en er is geen God dan alleen Gij,
 naar alles dat wij met onze ooren gehoord hebben.
 23 En wie is gelijk Uw volk,
 gelijk Israël,
 een éénig volk op aarde,
 hetwelk God heengegaan is Zich tot een volk te verlossen
 en om Zich eenen naam te zetten,
 en om voor ulieden deze groote en verschrikkelijke dingen te doen aan Uw land,
 voor het aangezicht Uws volks,
 dat Gij U uit Egypte verlost hebt,
 de heidenen en hunne goden *verdrijvende*;
 24 en Gij hebt Uw volk Israël U bevestigd,
 U tot een volk tot in eeuwigheid,
 en Gij, HEERE, zijt hun tot eenen God geworden.
 25 Nu dan, HEERE God,
 doe dit woord,
 dat Gij over Uwen knecht en over zijn huis gesproken hebt, bestaan tot in eeuwigheid,
 en doe gelijk als Gij gesproken hebt:
 26 en Uw Naam worde groot gemaakt tot in eeuwigheid,
 dat men zegge:
 'De HEERE der heirscharen is God over Israël':
 en het huis van Uwen knecht David zal bestendig zijn voor Uw aangezicht.
 27 Want Gij, HEERE der heirscharen,
 Gij God Israëls,
 Gij hebt *voor* het oor Uws knechts geopenbaard,
 zeggende:
 'Ik zal u een huis bouwen';
 daarom heeft uw knecht in zijn hart gevonden dit gebed tot U te bidden.
 28 Nu dan HEERE Heere,
 Gij zijt die God,
 en Uwe woorden zullen waarheid zijn,
 en Gij hebt dit goede tot Uwen knecht gesproken:
 29 zoo believe het U nu
 en zegen het huis Uws knechts,
 dat het in eeuwigheid voor Uw aangezicht zij:
 want Gij, Heere HEERE, hebt het gesproken,
 en met Uwen zegen zal Uws knechts huis gezegend worden in eeuwigheid."

8

Davids kriegsverrichtingen:

1 En het geschiedde daarna,
 dat David de Filistijnen sloeg
 en bracht hen onder,
 en David nam Metheg-Amma uit der Filistijnen hand.
 2 Ook sloeg hij de Moabieten,
 en mat hen met een snoer,
 doende hen ter aarde nederliggen;
 en hij mat *met* twee snoeren om te dooden,
 en *met* een vol snoer om in het leven te laten:
 alzoo werden de Moabieten David tot knechten,
 brengende geschenken.
 3 David sloeg ook Hadadézer,

- den zoon van Rehob,
den koning van Zoba,
toen hij henentoo om zijne hand te wenden naar de rivier Frath;
- 4 en David nam hem **duizend wagens** af,
en **zevenhonderd** ruiteren,
en **twintigduizend** man te voet; [1.000+700+20.000= 21.700 (21=3x7)]
en David ontzenuwde alle wagenpaarden,
en hield daarvan honderd wagens over.
- 5 En de Syriërs van Damascus kwamen om Hadadézer, den koning van Zoba, te helpen,
maar David sloeg van de Syriërs **twéëntwintigduizend** man;
- 6 en David leide bezettingen in Syrië van Damascus,
en de Syriërs werden David tot knechten,
brengende geschenken;
en de HEERE behoedde David overal waar hij henentoo.
- 7 En David nam de gouden schilden,
die bij Hadadézers knechten geweest waren,
en bracht ze te Jeruzalem.
- 8 Daartoe nam de koning David zeer veel koper uit Betah
en uit Berothai
Hadadézers steden.
- 9 Als nu Toï, de koning van Hamath, hoorde,
dat David het gansche heir Hadadézers geslagen had,
- 10 zoo zond Toï zijnen zoon Joram tot den koning David,
om hem te vragen naar *zijn* welstand
en om hem te zegenen,
vanwege dat hij tegen Hadadézer gekrijgd
en hem geslagen had,
(want Hadadézer voerde steeds krijg tegen Toï);
en in zijne hand waren
zilveren vaten
en gouden vaten
en koperen vaten:
- 11 welke de koning David ook den HEERE heiligde,
met het zilver en het goud, dat hij geheiligd had van alle heidenen,
die hij *zich* onderworpen had:
- 12 van Syrië,
en van Moab,
en van de kinderen Ammons,
en van de Filistijnen,
en van Amelek,
en van den roof van Hadadézer, den zoon van Rehob, den koning van Zoba.
- 13 Ook maakte *zich* David eenen naam,
als hij wederkwam,
nadat hij de Syriërs geslagen had in het Zoutdal,
achttienduizend; [22.000+18.000=40.000 Syriërs geslagen]
- 14 en hij leide bezettingen in Edom,
in gansch Edom leide hij bezettingen,
en alle Edomieten werden David tot knechten;
en de HEERE behoedde David overal waar hij henentoo.
- 15 Alzoo regeerde David over gansch Israël;
en David deed zijn gansche volk recht en gerechtigheid.
- 16 Joab nu, de zoon van Zeruja, was over het heir,
en Josafat, zoon van Ahilud, was kanselier,
- 17 en Zadok, Ahitubs zoon en Achimélech, Abjathars zoon, waren Priesters
en Seraja was schrijver:
- 18 daar was ook Benaja, zoon van Jojada, met de Krethi en de Plethi;
maar Davids zonen waren Prinsen.

9

Davids edelmoedigheid tegenover Mefibóseth:

- 1 En David zeide:
"Is er nog iemand, die overgebleven is van het huis Sauls,
dat ik weldadigheid aan hem doe
om Jonathans wil?"
- 2 Het huis Sauls nu had eenen knecht,
wiens naam was Ziba;
en zij riepen hem tot David.
En de koning zeide tot hem:
"Zijt gij Ziba?"
En hij zeide:
"Uw knecht."
- 3 En de koning zeide:
"Is er niet nóg iemand van het huis Sauls,
dat ik Gods weldadigheid aan hem doe?"
Toen zeide Ziba tot den koning:
"Daar is nog een zoon van Jonathan,
die geslagen is aan beide voeten."
- 4 En de koning zeide tot hem:
"Waar is hij?"
En Ziba zeide tot den koning:
"Zie,
hij is in het huis Machirs des zoons van Ammiël, te Lodebar."
- 5 Toen zond de koning David henen
en hij nam hem uit het huis Machirs des zoons van Ammiël van Lodebar.
- 6 Als nu Mefibóseth de zoon Jonathans,
des zoons Sauls
tot David inkwam
zoo viel hij op zijn aangezicht
en boog zich neder.
En David zeide:
"Mefibóseth!"
En hij zeide:
"Zie *hier* is uw knecht."
- 7 En David zeide tot hem:
"Vrees niet,
want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen om uws vaders Jonathans wil
en ik zal u alle akkers uws vaders Sauls wedergeven
en gij zult geduriglijk brood eten aan mijne tafel."
- 8 Toen boog hij zich
en zeide:
"Wat is uw knecht
dat gij omgezien hebt naar een dooden hond als ik ben?"
- 9 Toen riep de koning Ziba Sauls jongen
en zeide tot hem:
"Al wat Saul gehad heeft
en zijn gansche huis
heb ik den zoon uws heeren gegeven:
daarom zult gij voor hem het land bearbeiten,
gij
en uwe zonen
en uwe knechten,
en zult de *vruchten* inbrengen,
opdat uws heeren zoon brood hebbe,
dat hij ete;
en Mefibóseth, uws heeren zoon,

- zal geduriglijk brood eten aan mijne tafel."
11 En Ziba zeide tot den koning:
"Naar alles wat mijn heer de koning zijnen knecht gebiedt,
alzóó zal uw knecht doen;
ook zoude Mefibóseth, etende aan mijn tafel,
als een van des konings zonen zijn."
12 Mefibóseth nu had een kleinen zoon,
wiens naam was Micha;
en allen, die in het huis van Ziba woonden,
waren Mefibóseths knechten.
13 Alzoo woonde Mefibóseth te Jeruzalem,
omdat hij geduriglijk at aan des konings tafel;
en hij was kreupel aan beide zijne voeten.

10

Davids gezanten beleedigd door den koning der Ammonieten:

- 1 En het geschiedde daarna dat de koning der kinderen Ammons stierf
en zijn zoon Hanun werd koning in zijne plaats.
2 Toen zeide David:
"Ik zal weldadigheid doen aan Hanun,
den zoon van Nahas,
gelijk als zijn vader weldadigheid aan mij gedaan heeft."
Zoo zond David henen
om hem door den dienst zijner knechten te troosten over zijnen vader.
En de knechten Davids kwamen in het land der kinderen Ammons.
3 Toen zeiden de vorsten der kinderen Ammons tot hunnen heer Hanun:
"Eert David uwen vader in uwe oogden,
omdat hij troosters tot u gezonden heeft?
Heeft David zijne knechten niet dáárom tot u gezonden,
dat hij deze stad doorzoeke
en die verspiede
en die omkeere?"
4 Toen nam Hanun Davids knechten
en schoor hunnen baard half af,
en sneed hunne kleederen half af tot aan hunne billen;
en hij liet hen gaan.
5 Als zij dit David lieten weten,
zoo zond hij hun tegemoet,
want deze mannen waren zeer beschaamd;
en de koning zeide:
"Blijft te Jericho,
totdat uw baard weder gewassen zal zijn,
komt dan weder."

De Ammonieten en Syriërs door Joab verslagen:

- 6 Toen nu de kinderen Ammons zagen,
dat zij zich bij David stinkende gemaakt hadden,
zonden de kinderen Ammons henen
en huurden van de Syriërs van Beth-Rehob
en van de Syriërs van Zoba **twintigduizend** voetvolks,
en van den koning van Maächa **duizend** man,
en van de mannen van Tob **twaalfduizend** man.
7 Als David dit hoorde,
zond hij Joab henen
en het gansche heir met de helden.
8 En de kinderen Ammons togen uit
en stelden de slagorde voor de deur der poort,

[20.000+1.000+12.000=33.000]

- maar de Syriërs van Zoba en Rehob
en de mannen van Tob en Maächa,
die waren bijzonder in het veld.
- 9 Als nu Joab zag,
dat de spits der slagorde tegen hem was,
van voren en van achteren,
zoo verkoos hij uit alle uitgelezenen van Israël
en stelde hen in orde tegen de Syriërs aan,
- 10 en het overige des volks gaf hij onder de hand zijns broeders Abisaï,
die het in orde stelde tegen de kinderen Ammons aan.
- 11 En hij zeide:
"Zoo de Syriërs mij te sterk zullen zijn,
zoo zult gij mij komen verlossen;
en zoo de kinderen Ammons u te sterk zullen zijn,
zoo zal ik komen om u te verlossen.
- 12 Wees sterk
en laat ons sterk zijn
voor ons volk
en voor de steden onzes Gods;
de HEERE nu doe wat goed is in Zijne oogen."
- 13 Toen naderde Joab en het volk,
dat bij hem was,
tot den strijd tegen de Syriërs;
en zij vloden voor zijn aangezicht.
- 14 Als de kinderen Ammons zagen,
dat de Syriërs vloden,
vloden zij ook voor het aangezicht van Abisaï
en kwamen in de stad.
En Joab keerde weder van de kinderen Ammons
en kwam te Jeruzalem.
- 15 Toen nu de Syriërs zagen,
dat zij voor Israëls aangezicht geslagen waren,
zoo vergaderden zij zich *weder* te zamen;
- 16 en Hadarézér zond henen
en deed de Syriërs uitkomen,
die op gene zijde der rivier zijn,
en zij kwamen te Helam;
en Sobach, Hadarézérs krijgsoverste,
toog voor hun aangezicht henen.
- 17 Als dat David werd aangezegd,
verzamelde hij gansch Israël
en toog over den Jordaan,
en kwam te Helam.
En de Syriërs stelden de *slagorde* tegen David aan
en stredden met hem;
- 18 maar de Syriërs vloden voor Israëls aangezicht,
en David versloeg van de Syriërs zevenhonderd wagens
en veertigduizend ruiters;
daartoe sloeg hij Sobach,
hunnen krijgsoverste, dat hij aldaar stierf.
- 19 Toen nu alle de koningen, die Hadarézérs knechten waren, zagen,
dat zij voor Israëls aangezicht geslagen waren,
maakten zij vrede met Israël
en dienden hen;
en de Syriërs vreesden de kinderen Ammons meer te verlossen.

11

David en Bathséba.

- 1 En het geschiedde met de wederkomst des jaars,
ten tijde als de koningen uittrekken,
dat David Joab,
en zijne knechten met hem,
en gansch Israël henenzond,
dat zij de kinderen Ammons verderven
en Rabba belegeren zouden.
Doch David bleef te Jeruzalem.
- 2 Zoo geschiedde het tegen den avondtijd,
dat David van zijn leger opstond,
en wandelde op het dak van het koningshuis,
en zag van het dak eene vrouw zich wasschende:
deze vrouw nu was zeer schoon van aanzien.
- 3 En David zond henen
en ondervraagde naar deze vrouw;
en men zeide:
"Is dat niet Bathséba,
de dochter Eliams,
de huisvrouw van Uría den Hethiet?"
- 4 Toen zond David boden henen
en liet haar halen;
en als zij tot hem ingekomen was,
lag hij bij haar,
(zij nu had zich van hare onreinigheid gezuiverd),
daarna keerde zij weder naar haar huis.
- 5 En die vrouw werd zwanger;
zoo zond zij henen
en liet David weten,
en zeide:
"Ik ben zwanger geworden."
- 6 Toen zond David tot Joab,
zeggende:
"Zend Uría den Hethiet tot mij;
en Joab zond Uría tot David.
- 7 Als nu Uría tot hem kwam,
zoo vraagde David naar den welstand Joabs
en naar den welstand des volks
en naar den welstand des krijgs;
- 8 daarna zeide David tot Uría:
"Ga af naar uw huis
en wasch uwe voeten."
En toen Uría uit des konings huis uitging,
volgde hem een gerecht des konings achterna.
- 9 Maar Uría leide zich neder voor de deur van des konings huis,
met alle de knechten zijns heeren,
en hij ging niet af in zijn huis.
- 10 En zij gaven het David te kennen,
zeggende:
"Uría is niet afgegaan in zijn huis."
Toen zeide David tot Uría:
"Komt gij niet van de reis?
Waarom zijt gij niet afgegaan in uw huis?"
- 11 En Uría zeide tot David:
"De ark en Israël en Juda blijven in de tenten,
en mijn heer Joab en de knechten mijns heeren zijn gelegerd in het open veld,

- en zoude ik in mijn huis gaan
om te eten
en te drinken
en bij mijne huisvrouw te liggen?
- Zoo waarachtig als gij leeft*
en uwe ziel leeft,
indien ik deze zaak doen zal!"
- 12 Toen zeide David tot Uría:
"Blijf ook heden hier,
zoo zal ik u morgen afzenden."
Alzoo bleef Uría te Jeruzalem dien dag
en den anderen dag;
- 13 en David noodigde hem,
zoodat hij voor zijn aangezicht at
en dronk,
en hij maakte hem dronken;
daarna ging hij in den avond uit
om zich neder te leggen op zijn leger met zijns heeren knechten,
maar ging niet af in zijn huis.
- 14 Des morgens nu geschiedde het,
dat David eenen brief schreef aan Joab,
en hij zond *dien* door de hand van Uría;
- 15 en hij schreef in dien brief,
zeggende:
"Stelt Uría vooraan tegenover den sterksten strijd,
en keert van achter hem af,
opdat hij geslagen worde
en sterve."
- 16 Zoo geschiedde het,
als Joab op de stad gelet had,
dat hij Uría stelde aan de plaats,
waarvan hij wist,
dat aldaar strijdbare mannen waren.
- 17 Als nu de mannen der stad uittogen
en met Joab streden,
vielen er van het volk, van Davids knechten,
en Uría de Hethiet stierf óók.
- 18 Toen zond Joab henen
en liet David den ganschen handel dezès strijds weten;
- 19 en hij beval den bode,
zeggende:
"Als gij zult geëindigd hebben
den ganschen handel dezès strijds tot den koning uit te spreken,
zoo zal het geschieden,
indien de grimmigheid des konings opkomt,
en hij tot u zegt:
'Waarom zijt gij zoo na aan de stad gekomen
om te strijden?
Wist gij niet,
dat zij van den muur zouden schieten?
- 21 Wie sloeg Abimélech, den zoon Jerubbésèths?
Wierp niet eene vrouw een stuk van eenen molensteen op hem van den muur,
dat hij te Tebez stierf?
Waarom zijt gij tot den muur genaderd?'
— dan zult gij zeggen:
'Uw knecht Uría de Hethiet is óók dood.'"
- 22 En de bode ging henen,
en kwam in,

23 en gaf David te kennen alles waar Joab hem om uitgezonden had;
en de bode zeide tot David:
"Die mannen zijn ons zeker te machtig geweest
en zijn tot ons uitgetogen in het veld;
maar wij zijn tegen hen aan geweest tot aan de deur der poort;
24 toen schoten de schutters van den muur af op uwe knechten,
dat er *eenigen* van des konings knechten dood gebleven zijn,
en uw knecht Uría de Hethiet is óók dood."
25 Toen zeide David tot den bode:
"Zóó zult gij tot Joab zeggen:
'Laat deze zaak niet kwaad zijn in uwe oogen,
want het zwaard verteert zoowel dezen als genen;
versterk uwen strijd tegen de stad,
en verstoor ze';
versterk hem alzoo."
26 Als nu de huisvrouw van Uría hoorde,
dat haar man Uría dood was,
zoo droeg zij leed over haren heer.
27 En als de rouw was overgegaan,
zond David henen
en nam haar in zijn huis,
en zij werd hem tot vrouw
en baarde hem eenen zoon.
Doch deze zaak,
die David gedaan had,
was kwaad in de oogen des HEEREN.

12

Nathan bestraft David:

1 En de HEERE zond Nathan tot David;
als die tot hem inkwam,
zeide hij tot hem:
"Daar waren twee mannen in ééne stad,
de een rijk
en de ander arm.
2 De rijke had zeer vele schapen en runderen;
3 maar de arme had gansch niet
dan een ééning klein oilam,
dat hij gekocht had
en had het gevoed,
dat het groot geworden was bij hem
en bij zijne kinderen te gelijk;
het at van zijne bete
en dronk van zijnen beker
en sliep in zijnen schoot,
en het was hem als eene dochter.
4 Toen nu tot den rijken man een wandelaar kwam,
verschoonde hij te nemen van zijne schapen en van zijne runderen
om voor den reizenden man, die tot hem gekomen was, *wat* te bereiden,
en hij nam des armen mans oilam
en bereidde dat voor den man,
die tot hem gekomen was."
5 Toen ontstak Davids toorn zeer tegen dien man
en hij zeide tot Nathan:
"Zoo *waarachtig als de HEERE* leeft,
de man, die dat gedaan heeft,
is een kind des doods,

6 en dat oilam zal hij viervoudig wedergeven,
daarom dat hij deze zaak gedaan
en omdat hij niet verschoond heeft."
7 Toen zeide Nathan tot David:
"Gij zijt die man.
Zóó zegt de HEERE de God Israëls:
'Ik heb u tot koning gezalfd over Israël,
en heb u uit Sauls hand gered:
8 en ik heb u uws heeren huis gegeven,
daartoe uws heeren vrouwen in uwen schoot,
ja,
ik heb u het huis van Israël en Juda gegeven;
en indien het weinig is,
ik zoude u alzulks en alszulks daartoe doen.
9 Waarom hebt gij *dan* het woord des HEEREN veracht,
doende dat kwaad is in Zijne oogen?
Gij hebt Uría den Hethiet met het zwaard verslagen,
en zijne huisvrouw hebt gij u tot vrouw genomen,
en hem hebt gij met het zwaard der kinderen Ammons doodgeslagen.
10 Nu dan,
het zwaard zal van uw huis niet afwijken tot in eeuwigheid,
daarom dat gij Mij veracht hebt,
en de huisvrouw van Uría den Hethiet genomen hebt,
dat zij u tot vrouw zij.'

11 Zóó zegt de HEERE:
'Zie,
Ik zal kwaad over u verwekken uit uw huis,
en zal uwe vrouwen nemen voor uwe oogen,
en zal haar uwen naaste geven,
die zal bij uwe vrouwen liggen voor de oogen dezer zon;
12 want gij hebt het in 't verborgen gedaan,
maar Ik zal deze zaak doen voor gansch Israël
en voor de zon.'"

Davids berouw en dood van Bathséba's kind.

13 Toen zeide David tot Nathan:
"Ik heb gezondigd tegen den HEERE."
En Nathan zeide tot David:
"De HEERE heeft ook uwe zonde weggenomen,
gij zult niet sterven;
14 nochtans dewijl gij door deze zaak de vijanden des HEERE grootelijks hebt doen lasteren,
zal ook de zoon, die u geboren is, den dood sterven."
15 Toen ging Nathan naar zijn huis.
En de HEERE sloeg het kind,
dat de huisvrouw van Uría David gebaard had,
dat het zeer krank werd.
16 En David zocht God voor dat jongskén,
en David vastte een vasten,
en ging in
en lag den nacht over op de aarde.
17 Toen maakten zich de oudsten zijns huizes op tot hem,
om hem te doen opstaan van de aarde;
maar hij wilde niet
en at geen brood met hen.
18 En het geschiedde op den zevenden dag,
dat het kind stierf;
en Davids knechten vreesden hem aan te zeggen,
dat het kind dood was,

- want zij zeiden:
"Zie,
als het kind nog levend was,
spraken wij tot hem,
maar hij hoorde naar onze stem niet;
hoe zullen wij dan tot hem zeggen:
'Het kind is dood?'
want het mocht kwaad doen."
19 Maar David zag,
dat zijne knechten mompelden;
zoo merkte David,
dat het kind dood was;
dies zeide David tot zijne knechten:
"Is het kind dood?"
En zij zeiden:
"Het is dood."
20 Toen stond David op van de aarde,
en wiesch
en zalfde zich,
en veranderde zijne kleeding,
en ging in het Huis des HEEREN,
en bad aan;
daarna kwam hij in zijn huis
en eischte *brood*,
en zij zetten hem brood voor
en hij at.
21 Zoo zeiden zijne knechten tot hem:
"Wat is dit voor een ding,
dat gij gedaan hebt?
Om des levenden kinds wil hebt gij gevestigd
en geweend,
maar nadat het kind gestorven is,
zijt gij opgestaan
en hebt brood gegeten."
22 En hij zeide:
"Als het kind nog leefde,
heb ik gevestigd
en geweend,
want ik zeide:
'Wie weet,
de HEERE zoude mij mogen genadig zijn,
dat het kind levend bleve.'
23 Maar nu is het dood,
waarom zoude ik nu vasten?
Zal ik hem nog kunnen wederhalen?
Ik zal wel tot hem gaan,
maar hij zal tot mij niet wederkomen."

Geboorte van Salomo:

- 24 Daarna troostte David zijne huisvrouw Bathséba,
en ging tot haar in
en lag bij haar;
en zij baarde eenen zoon,
wiens naam hij noemde Salomo;
en de HEERE had hem lief,
25 en zond henen door de hand des Profeten Nathans,
en noemde zijnen naam Jedid-Jah,
om des HEEREN wil.

Rabba genomen:

- 26 Joab nu krijgde tegen Rabba der kinderen Ammons,
en hij nam de koninklijke stad in.
- 27 Toen zond Joab boden tot David
en zeide:
"Ik heb gekrijgd tegen Rabba,
ook heb ik de waterstad ingenomen;
28 zoo verzamel gij nu het overige des volks
en beleger de stad
en neem ze in;
opdat niet,
zoo ik de stad zoude innemen,
mijn naam over haar uitgeroepen worde."
- 29 Toen verzamelde David al het volk,
en toog naar Rabba,
en hij krijgde tegen haar
en nam haar in.
- 30 En hij nam de kroon haars konings van zijn hoofd af,
welker gewicht was een talent gouds met edelgesteente,
en zij werd op Davids hoofd *gezet*;
ook voerde hij uit eenen zeer grooten roof der stad.
- 31 Het volk nu, dat daarin was,
voerde hij uit,
en leide het onder zagen
en onder ijzeren dorschwagens
en onder ijzeren bijlen,
en deed het door den ticheloven doorgaan;
en alzóó deed hij aan alle steden der kinderen Ammons.
Daarna keerde David en al het volk weder naar Jeruzalem.

13

Amnon en Tamar.

- 1 En het geschiedde daarna,
alzoó Absalom, Davids zoon, eene schoone zuster had,
welker naam was Tamar,
dat Amnon, Davids zoon, haar liefkreeg.
- 2 En Amnon was benauwd tot krank wordens toe om zijner zuster Tamars wil,
want zij was eene maagd,
zoodat het in Ammons oogen zwaar was haar iets te doen.
- 3 Doch Amnon had een vriend,
wiens naam was Jonadab,
een zoon van Simea,
Davids broeder;
en Jonadab was een zeer wijs man;
- 4 die zeide tot hem:
"Waarom zijt gij van morgen tot morgen zoo mager,
gij koningszoon?
Zult gij het mij niet te kennen geven?"
Toen zeide Amnon tot hem:
"Ik heb Tamar, mijns broeders Absaloms zuster, lief."
- 5 En Jonadab zeide tot hem:
"Leg u op uw leger,
en maak u krank;
als dan uw vader zal komen om u te zien,
zoo zult gij tot hem zeggen:
'Dat toch mijne zuster Tamar kome,

- dat zij mij met brood spijzige,
en de spijze voor mijne oogen toemake,
opdat ik het aanzie
en van hare hand ete."
- 6 Amnon dan leide zich
en maakte zich krank;
toen nu de koning kwam om hem te zien,
zeide Amnon tot den koning:
"Dat toch mijne zuster Tamar kome,
dat zij twee koekjes voor mijne oogen toemake,
en ik van hare hand ete."
- 7 Toen zond David henen tot Tamar in het huis,
zeggende:
"Ga toch henen in het huis uws broeders Amnons,
en maakt hem eene spijze."
- 8 En Tamar ging henen in het huis haars broeders Amnons,
(hij nu was nederliggende),
en zij nam deeg
en kneedde het,
en maakte koekjes voor zijne oogen
en bakte de koekjes;
- 9 en zij nam een pan,
en goot ze uit voor zijn aangezicht;
maar hij weigerde te eten.
En Amnon zeide:
"Doet alle man van mij uitgaan."
En alle man ging van hem uit.
- 10 Toen zeide Amnon tot Tamar:
"Breng de spijs in de kamer,
dat ik van uwe hand ete."
Zoo nam Tamar de koekjes,
die zij gemaakt had,
en bracht ze haren broeder Amnon in de kamer.
- 11 Als zij nu tot hem nabij bracht,
dat hij ate,
zoo greep hij haar,
en zeide tot haar:
"Kom,
lig bij mij, mijne zuster."
- 12 Maar zij zeide tot hem:
"Niet, mijne broeder,
verkracht mij niet:
want alzóó doet men niet in Israël;
doe deze dwaasheid niet.
- 13 Want ik, waarhenen zoude ik mijne schande brengen?
En gij, gij zoudt zijn als een der dwazen in Israël.
Zoo spreek toch nu tot den koning,
want hij zal mij van u niet onthouden."
- 14 Doch hij wilde naar hare stem niet hooren,
maar sterker zijnde dan zij,
zoo verkrachtte hij haar
en lag bij haar.
- 15 Daarna haatte haar Amnon met eenen zeer grooten haat,
want de haat, waarmede hij haar haatte,
was grooter dan de liefde, waarmede hij haar had liefgehad;
en Amnon zeide tot haar:
"Maak u op,
ga weg."

- 16 Toen zeide zij tot hem:
"Daar zijn geene oorzaken om mij uit te drijven;
dit kwaad zoude grooter zijn dan het andere,
dat gij bij mij gedaan hebt."
Maar hij wilde naar haar niet hooren,
- 17 en hij riep zijnen jongen,
die hem diende,
en zeide:
"Drijf nu deze van mij uit naar buiten,
en grendel de deur achter haar toe."
18 Zij nu had een veelkleurige rok aan;
want alzóó werden des konings dochteren,
die maagden waren,
met mantels gekleed.
En zijnen dienaar bracht haar uit naar buiten
en grendelde de deur achter haar toe.
- 19 Toen deed Tamar asch op haar hoofd
en scheurde den veelkleurigen rok dien zij aanhad,
en zij leide hare hand op haar hoofd
en ging vast henen
en kreet.
- 20 En haar broeder Absalom zeide tot haar:
"Is uw broeder Amnon bij u geweest?
Nu dan mijne zuster,
zwijg stil,
hij is uw broeder;
zet uw hart niet op deze zaak."
Alzoo bleef Tamar
en was eenzaam in haar broeders Absaloms huis.
- 21 Als de koning David alle deze dingen hoorde,
zoo ontstak hij zeer.
- 22 Doch Absalom sprak niet met Amnon,
noch kwaad noch goed,
maar Absalom haatte Amnon,
ter oorzake dat hij zijne zuster Tamar verkracht had.

Dood van Amnon en vlucht van Absalom.

- 23 En het geschiedde na twee volle jaren,
dat Absalom *schaapscheerders* had te Baäl-Hazor,
dat bij Efraïm is;
zoo noodigde Absalom alle des konings zonen,
- 24 en Absalom kwam tot den koning
en zeide:
"Zie,
nu heeft uw knecht *schaapscheerders*:
dat toch de koning en zijne knechten met uwen knecht gaan."
25 Maar de koning zeide tot Absalom:
"Niet, mijn zoon,
laat ons toch niet al te zamen gaan,
opdat wij u niet bezwaarlijk zijn."
En hij hield bij hem aan,
doch hij wilde niet gaan,
maar zegende hem.
- 26 Toen zeide Absalom:
"Zoo niet,
laat toch mijn broeder Amnon met ons gaan."
Maar de koning zeide tot hem:
"Waarom zoude hij met u gaan?"

27 Als Absalom bij hem aanhield,
zoo liet hij Amnon en alle des konings zonen met hem gaan.

28 Absalom nu gebod zijnen jongens,
zeggende:
"Let er nu op,
als Amnons hart vroolijk is van den wijn,
en ik tot ulieden zal zeggen:
'Slaat Amnon',
dan zult gij hem dooden;
vreest niet;
is het niet,
omdat ik het u geboden heb?
Zijt sterk en weest dapper."

29 En Absaloms jongens deden aan Amnon gelijk als Absalom geboden had.
Toen stonden alle zonen des konings op,
en reden een iegelijk op zijn muil­dier
en vloden.

30 En het geschiedde,
als zij op den weg waren,
dat het gerucht tot David kwam,
dat men zeide:
"Absalom heeft alle de zonen des konings geslagen,
en daar is niet één van hen overgelaten."

31 Toen stond de koning op,
en scheurde zijne kleederen,
en leide zich neder ter aarde;
desgelijks stonden alle zijne knechten met gescheurde kleederen.

32 Maar Jonadab, de zoon van Simea, Davids broeder,
antwoordde
en zeide:
"Mijn heer zegge niet,
dat zij alle de jongelingen, des konings zonen, gedood hebben,
maar Amnon alleen is dood;
want bij Absalom is er op toegelegd van den dag af,
dat hij zijne zuster Tamar verkracht heeft.

33 Zoo neme nu mijn heer de koning de zaak niet in zijn hart,
denkende:
'Alle des konings zonen zijn gedood':
want Amnon alleen is dood."

34 Absalom nu vluchtte;
en de jongen, die de wacht hield,
hief zijne oogen op
en zag toe,
en zie,
daar kwam veel volks van den weg achter hem,
aan de zijde van het gebergte.

35 Toen zeide Jonadab tot den koning:
"Zie,
de zonen des konings komen;
naar het woord uws knechts,
alzóó is het geschied."

36 En het geschiedde,
als hij geëindigd had te spreken,
zie,
zoo kwamen de zonen des konings,
en hieven hunne stemmen op
en weenden,
en de koning óók,

- en alle zijne knechten weenden met een zeer groot geweën.
37 (Absalom dan vluchtte,
en toog tot Talmai,
den zoon van Ammihur,
koning van Gesur),
en hij droeg rouw over zijnen zoon,
alle die dagen.
38 Alzoo vluchtte Absalom
en toog naar Gesur
en hij was aldaar drie jaren.
39 Toen verlangde *de ziel* des konings David zeer
om naar Absalom uit te trekken;
want hij had zich getroost over Amnon,
dat hij dood was.

14

Absaloms terugkeer en verzoening met zijn vader.

- 1 Als nu Joab, de zoon van Zeruja, merkte,
dat des konings hart over Absalom was,
2 zoo zond Joab henen naar Tekóa,
en nam van daar eene wijze vrouw,
en hij zeide tot haar:
"Stel u toch alsof gij rouw droegt,
en trek nu rouwkleederen aan,
en zalf u niet met olie,
en wees als eene vrouw,
die sinds vele dagen rouw gedragen heeft over eenen doode;
3 en ga in tot den koning,
en spreek tot hem naar dit woord."
En Joab legde de woorden in haren mond.
4 En de Tekoëtische vrouw zeide tot den koning,
als zij op haar aangezicht ter aarde was gevallen
en zich nedergebogen had,
zoo zeide zij:
"Behoud, o koning."
5 En de koning zeide tot haar:
"Wat is u?"
En zij zeide:
"Zekerlijk,
ik ben eene weduwwrouw
en mijn man is gestorven.
6 Nu had uwe dienstmaagd twee zonen,
en deze beiden twistten in het veld,
en daar was geen scheidsman tusschen hen;
zoo versloeg de één den ander
en doodde hem.
7 En zie,
het gansche geslacht is opgestaan tegen uwe dienstmaagd
en zij hebben gezegd:
'Geef dien hier,
die zijnen broeder verslagen heeft,
dat wij hem voor de ziel zijns broeders,
dien hij doodgeslagen heeft, dooden,
en ook den erfgenaam verdelgen':
alzoo zullen zij mijne kool, die overgebleven is, uitblusschen,
opdat zij mijnen man geen naam noch overblijfsel laten op den aardbodem."
8 Toen zeide de koning tot deze vrouw:

- "Ga naar uw huis,
en ik zal voor u gebieden."
- 9 En de Tekoïetische vrouw zeide tot den koning:
"Mijn heer koning,
de ongerechtigheid zij op mij
en op mijns vaders huis,
de koning daarentegen en zijn stoel zij onschuldig."
- 10 En de koning zeide:
"Spreekt iemand tegen u,
zoo breng hem tot mij,
en hij zal u voortaan niet meer aantasten."
- 11 En zij zeide:
"De koning gedenke toch aan den HEERE uwen God,
dat de bloedwrekers niet te veel worden om te verderven,
dat zij mijnen zoon niet verdelgen."
Toen zeide hij:
"Zoo waarachtig als de HEERE leeft,
indien er één van de haren uws zoons op de aarde zal vallen!"
- 12 Toen zeide deze vrouw:
"Laat toch uwe dienstmaagd een woord tot mijnen heer den koning spreken."
En hij zeide:
"Spreek."
- 13 En de vrouw zeide:
"Waarom hebt gij dan al zulks tegen Gods volk gedacht?
Want daaruit dat de koning dit woord gesproken heeft,
is hij als een schuldige,
dewijl de koning zijnen verstootene niet wederhaalt.
- 14 Want wij zullen den dood sterven,
en wezen als water,
dat ter aarde uitgestort zijnde,
niet verzameld wordt.
God dan zal de ziel niet wegnemen,
maar Hij zal de gedachten denken,
dat Hij den verstootene niet van zich verstoote.
- 15 Nu dan,
dat ik gekomen ben om dit woord tot den koning mijnen heer te spreken, is,
omdat het volk mij vreesachtig gemaakt heeft;
zoo zeide uw dienstmaagd:
'Ik zal nu tot den koning spreken,
misschien zal de koning het woord zijner dienstmaagd doen.
- 16 Want de koning zal hooren om zijne dienstmaagd te redden van de hand des mans,
die voorheeft mij en mijnen zoon te zamen van Gods erve te verdelgen.'
- 17 Wijders zeide uwe dienstmaagd:
'Het woord mijns heeren des konings zij toch tot rust;
want gelijk een Engel Gods,
alzóó is mijn heer de koning,
om te hooren het goede en het kwade;
en de HEERE uw God zal met u zijn.'"
- 18 Toen antwoordde de koning
en zeide tot de vrouw:
"Verberg nu niet voor mij de zaak,
die ik u vragen zal."
En de vrouw zeide:
"Mijn heer de koning spreke toch."
- 19 En de koning zeide:
"Is Joabs hand met u in dit alles?"
En de vrouw antwoordde
en zeide:

"Zoo waarachtig als uwe ziel leeft,
mijn heer de koning,
indien iemand ter rechter of ter linkerhand zou kunnen afwijken
van alles wat mijn heer de koning gesproken heeft;
want uw knecht Joab die heeft het mij geboden,
en die heeft alle deze woorden in den mond uwer dienstmaagd gelegd:
20 dat ik de gesteldheid dezer zaak alzo omwenden zoude,
zulks heeft uw knecht Joab gedaan;
doch mijn heer is wijs,
naar de wijsheid van eenen Engel Gods,
om te merken alles wat op de aarde is."
21 Toen zeide de koning tot Joab:
"Zie nu,
ik heb deze zaak gedaan:
zoo ga henen,
haal den jongeling Absalom weder."
22 Toen viel Joab op zijn aangezicht ter aarde
en boog zich,
en dankte den koning,
en Joab zeide:
"Heden heeft uw knecht gemerkt,
dat ik genade gevonden heb in uwe oogen,
mijn heer de koning,
omdat de koning het woord zijns knechts gedaan heeft."
23 Alzo maakte zich Joab op
en toog naar Gesur,
en hij bracht Absalom te Jeruzalem.
24 En de koning zeide:
"Dat hij in zijn huis keere,
en mijn aangezicht niet zie."
Alzo keerde Absalom in zijn huis,
en zag des konings aangezicht niet.
25 Nu was er in gansch Israël geen man zoo schoon als Absalom,
zeer te prijzen,
van zijn voetzool aan tot zijnen hoofdschedel toe
was er geen gebrek aan hem;
26 en als hij zijn hoofd beschoor,
(nu geschiedde het ten tijde van elk jaar,
dat hij het beschoor,
omdat het hem te zwaar was,
zoo beschoor hij het),
zoo woog het haar zijns hoofd tweehonderd sikkelen,
naar des konings gewicht.
27 Ook werden Absalom drie zonen geboren
en ééne dochter,
welker naam was Tamar;
deze was eene vrouw,
schoon van aanzien.
28 Alzo bleef Absalom twee volle jaren te Jeruzalem,
dat hij des konings aangezicht niet zag.
29 Daarom zond Absalom tot Joab,
dat hij hem tot den koning zond;
maar hij wilde niet tot hem komen.
Zoo zond hij nog ten anderen male:
evenwel wilde hij niet komen.
30 Zoo zeide hij tot zijne knechten:
"Ziet,
het stuk akkers van Joab is aan de zijde van het mijne,

en hij heeft gerst daarop:
gaat henen
en steekt het aan met vuur."
En Absaloms knechten staken dat stuk akkers aan met vuur;
31 toen maakte Joab zich op,
en kwam tot Absalom in het huis,
en zeide tot hem:
"Waarom hebben uwe knechten het stuk akkers,
dat mijne is,
met vuur aangestoken?"
32 En Absalom zeide tot Joab:
"Zie,
ik heb tot u gezonden,
zeggende:
'Kom herwaarts,
dat ik u tot den koning zende,
om te zeggen:
"Waarom ben ik van Gesur gekomen?
Het ware mij goed,
dat ik nog dáár ware;
nu dan, laat mij het aangezicht des konings zien;
is er dan nog eene misdaad in mij,
zoo doode hij mij.'"
33 Toen ging Joab in tot den koning,
en zeide het hem aan.
Toen riep hij Absalom,
en hij kwam tot den koning in,
en boog zich voor hem op zijn aangezicht te aarde
voor des konings aangezicht,
en de koning kuste Absalom.

15

Oproer van Absalom:

1 En het geschiedde daarna,
dat Absalom zich liet bereiden wagens en paarden,
en vijftig mannen loopende voor zijn aangezicht henen.
2 Ook maakte Absalom zich 's morgens vroeg op,
en stond aan de zijde van den weg der poort;
en het geschiedde dat Absalom alle man,
die een geschil had,
om tot den koning ten gerichte te komen,
tot zich riep
en zeide:
"Uit welke stad zijt gij?"
Als hij dan zeide:
"Uw knecht is uit eenen der stammen Israëls",
3 zoo zeide Absalom tot hem:
"Zie
uwe zaken zijn goed en recht,
maar gij hebt geenen verhoorder van des konings wege."
4 Voorts zeide Absalom:
"Och
dat men mij tot rechter stelde in het land;
dat alle man tot mij kwame,
die een geschil of rechtzaak heeft,
dat ik hem recht sprake."
5 Het geschiedde ook,

- als iemand naderde om zich voor hem te buigen,
zoo reikte hij zijne hand uit
en greep hem,
en kuste hem.
- 6 En naar die wijze deed Absalom aan gansch Israël,
die tot den koning ten gerichte kwamen:
alzo stal Absalom het hart der mannen Israëls.
- 7 Ten einde nu van veertig jaar is 't geschied,
dat Absalom tot den koning zeide:
"Laat mij toch henengaan
en mijne gelofte,
die ik den HEERE beloofd heb,
te Hebron betalen;
8 want uw knecht heeft eene gelofte beloofd,
als ik te Gesur in Syrië woonde,
zeggende:
"Indien de HEERE mij zekerlijk weder te Jeruzalem zal brengen,
zoo zal ik den HEERE dienen."
9 Toen zeide de koning tot hem:
"Ga in vrede."
Alzo maakte hij zich op
en ging naar Hebron.
- 10 Absalom nu had verspieders uitgezonden in alle stammen Israëls
om te zeggen:
"Absalom is koning te Hebron."
11 En daar gingen met Absalom van Jeruzalem tweehonderd mannen,
genoodigd zijnde,
doch gaande in hunne eenvoudigheid,
want zij wisten *van* geene zaak.
- 12 Absalom zond ook om Achithófel den Giloniet, Davids raad,
uit zijne stad, uit Gilo, *te halen*,
als hij offeranden offerde.
En de verbintenis werd sterk,
en het volk kwam toe
en vermeerderde bij Absalom.
- Davids vlucht voor Absalom:*
- 13 Toen kwam daar een boodschapper tot David,
zeggende:
"Het hart eens iegelijken in Israël *volgt* Absalom na."
14 Zoo zeide David tot alle zijne knechten,
die met hem te Jeruzalem waren:
"Maakt u op
en laat ons vlieden,
want er zoude voor ons geen ontkomen zijn voor Absaloms aangezicht;
haast u om weg te gaan,
opdat hij niet misschien zich haaste
en ons achterhale,
en een kwaad over ons drijve,
en deze stad sla met de scherpte des zwaards."
15 Toen zeiden de knechten des konings tot den koning:
"Naar alles wat mijn heer de koning verkiezen zal,
zie *hier* zijn uwe knechten."
16 En de koning ging uit met zijn gansche huis te voet;
doch de koning liet tien bijwijven om het huis te bewaren.
17 Als nu de koning met al het volk te voet was uitgegaan,
zoo bleven zij staan in eene verre plaats;
18 en alle zijne knechten gingen aan zijne zijde henen,

- ook alle de Krethi
en alle de Plethi,
en alle de Gethieten, zeshonderd man,
die van Gath te voet gekomen waren,
gingen voor des konings aangezicht henen.
- 19 Zoo zeide de koning tot Itai den Gethiet:
"Waarom zoudt gij ook met ons gaan?
Keer weder,
en blijf bij den koning;
want gij zijt vreemd,
en ook zult gij weder vertrekken naar uwe plaats:
- 20 gisteren zijt ge gekomen,
en heden zoude ik u met ons omvoeren om te gaan?
Daar ik toch gaan moet
waarhenen ik gaan kan,
keer weder,
en breng uwe broederen weder;
weldadigheid en trouw zij met u."
- 21 Maar Itai antwoordde den koning
en zeide:
"Zoo *waarachtig als* de HEERE leeft
en mijn heer de koning leeft,
in de plaats waar mijn heer de koning zal zijn,
hetzij ten doode hetzij ten leven,
daar zal uw knecht voorzeker óók zijn."
- 22 Toen zeide David tot Itai:
"Zoo kom
en ga over."
Alzoo ging Itai de Gethiet over,
en alle zijne mannen,
en alle de kinderen, die met hem waren.
- 23 En het gansche land weende met luider stem,
als al het volk overging;
ook ging de koning over de beek Kidron,
en al het volk ging over,
recht naar den weg der woestijn.
- 24 En zie,
Zadok was óók daar,
en alle de Levieten met hem,
dragende de ark des verbonds Gods,
en zij zetten de ark Gods neder;
en Abjathar klom op,
totdat al het volk uit de stad geëindigd had over te gaan.
- 25 Toen zeide de koning tot Zadok:
"Breng de ark Gods weder in de stad:
indien ik genade zal vinden in des HEEREN oogen,
zoo zal Hij mij wederhalen,
en zal ze mij laten zien,
mitsgaders Zijne woning;
maar indien Hij alzóó zal zeggen:
- 26 'Ik heb geen lust tot u
– zie,
hier ben ik,
Hij doe mij,
zooals het in Zijne oogen goed is.'"
- 27 Voorts zeide de koning tot den Priester Zadok:
"Zijt gij niet een ziener?
Keer weder in de stad met vrede,

- ook ulieder beide zonen,
Ahimaáz uw zoon
en Jonathan, Abjathars zoon, met u.
- 28 Ziet,
ik zal vertoeven in de vlakke velden der woestijn,
totdat er een woord van ulieden komt,
dat men mij aanzegt."
- 29 Alzoo bracht Zadok en Abjathar de ark Gods weder te Jeruzalem,
en zij bleven aldaar.
- 30 En David ging òp door den opgang der olijven,
opgaande
en weenende,
en het hoofd was hem bewonden,
en hij zelf ging barvoets;
ook had al het volk, dat met hem was,
een iegelijk zijn hoofd bedekt,
en gingen op,
opgaande
en weenende.
- 31 Toen gaf men David te kennen,
zeggende:
"Achithófel is onder degenen,
die zich met Absalom hebben verbonden."
Dies zeide David:
"O HEERE, maak toch Achithófels raad tot zotheid."
- 32 En het geschiedde als David tot op de hoogte kwam,
dat hij aldaar God aanbad,
zie,
toen ontmoette hem Husaï de Arkiet,
hebbende zijnen rok gescheurd
en aarde op zijn hoofd.
- 33 En David zeide tot hem:
"Zoo gij met mij voortgaat,
zoo zult gij mij tot een last zijn;
- 34 maar zoo gij weder in de stad gaat
en tot Absalom zegt:
'Uw knecht,
ik zal des konings zijn;
ik ben wel uws vaders knecht van te voren geweest,
maar nu zoo zal ik uw knecht zijn',
zoo zoudt gij mij den raad Achithófels te niet maken.
- 35 En zijn niet Zadok en Abjathar de Priesters aldaar met u?
Zoo zal het geschieden,
dat gij alle ding, dat gij uit des konings huis zult hooren,
den Priesters Zadok en Abjathar zult te kennen geven:
- 36 zie,
hunne beide zonen zijn aldaar bij hen,
Ahimaáz, Zadoks *zoon*,
en Jonathan, Abjathars *zoon*,
zoo zult gijlieden door hunne hand tot mij zenden alle ding,
dat gij zult hooren."
- 37 Alzoo kwam Husaï, Davids vriend, in de stad;
en Absalom kwam te Jeruzalem.

16

Ziba belastert Mefibóseth:

- 1 Als nu David een weinig van de hoogte was voortgegaan,

zie,
toen ontmoette hem Ziba, Mefibóseths jongen,
met een paar gezadelde ezels,
en daarop tweehonderd brooden
met honderd stukken rozijnen
en honderd *stukken* zomervruchten
en een lederen zak wijn.
2 En de koning zeide tot Ziba:
"Wat zult gij daarmede?"
En Ziba zeide:
"De ezels zijn voor het huis des konings om op te rijden,
en het brood en de zomervruchten om te eten voor de jongens,
en de wijn, opdat de moeden in de woestijn drinken."
3 Toen zeide de koning:
"Waar is dan de zoon uws heeren?"
En Ziba zeide tot den koning:
"Zie,
hij blijft te Jeruzalem,
want hij zeide:
'Heden zal mij het huis Israëls mijns vaders koninkrijk wedergeven.'"
4 Zoo zeide de koning tot Ziba:
"Zie,
het zal uwe zijn alles wat Mefibóseth heeft."
En Ziba zeide:
"Ik buig mij neder,
laat mij genade vinden in uwe oogen, mijn heer koning."

David door Simeï gevloekt:

5 Als nu de koning David tot aan Bahurim kwam,
zie,
toen kwam van daar een man uit van het geslacht des huizes Sauls,
wiens naam was Simeï,
de zoon van Gera;
hij ging steeds voort
en vloekte,
6 en hij wierp David met steenen,
mitsgaders alle knechten des konings Davids,
hoewel al het volk
en alle de helden aan zijne rechter- en aan zijne linker-hand waren.
7 Aldus nu zeide Simeï in zijn vloeken:
"Ga uit,
ga uit,
gij man des bloeds
en gij Belialsman:
8 de HEERE heeft op u doen wederkomen al het bloed van Sauls huis,
in wiens plaats gij geregeerd hebt;
nu heeft de HEERE het koninkrijk gegeven in de hand Absaloms uws zoons;
zie nu,
gij zijt in uw ongeluk,
omdat gij een man des bloeds zijt."
9 Toen zeide Abisai, de zoon van Zeruja, tot den koning:
"Waarom zoude deze doode hond mijnen heer den koning vloeken?
Laat mij toch overgaan
en zijnen kop wegnemen."
10 Maar de koning zeide:
"Wat heb ik met u te doen, gij zonen van Zeruja?
Ja, laat hij vloeken;
want de HEERE toch heeft tot hem gezegd:

- 'Vloek David';
wie zoude dan zeggen:
'Waarom hebt gij alzoo gedaan?'"
- 11 Voorts zeide David tot Abisai
en tot alle zijne knechten:
"Zie mijn zoon, die van mijn lijf is voortgekomen, zoekt mijne ziel:
hoeveel te meer dan nu deze Benjaminit!
Laat hem geworden,
dat hij vloeke,
want de HEERE heeft het hem gezegd.
- 12 Misschien zal de HEERE mijne ellende aanzien,
en de HEERE zal mij goed vergelden voor zijnen vloek te dezen dage."
- 13 Alzoo ging David met zijne lieden op den weg;
en Simeï ging al voort langs de zijde des bergs tegen hem over,
en vloekte,
en wierp met steenen van tegenover hem,
en stoof met stof.
- 14 En de koning kwam in,
en al het volk dat met hem was,
moede zijnde;
en hij verkwikte zich aldaar.

Husaï en Achithófel bij Absalom:

- 15 Absalom nu en al het volk, de mannen Israëls, kwamen te Jeruzalem,
en Achithófel met hem.
- 16 En het geschiedde als Husaï de Arkiet, Davids vriend,
tot Absalom kwam,
dat Husaï tot Absalom zeide:
"De koning leve,
de koning leve."
- 17 Maar Absalom zeide tot Husaï:
"Is dit uwe weldadigheid aan uwen vriend?
Waarom zijt gij niet met uwen vriend getogen?"
- 18 En Husaï zeide tot Absalom:
"Neen,
maar welken de HEERE verkiest,
en al dit volk,
en alle mannen van Israël,
diens zal ik zijn
en bij hem zal ik blijven.
- 19 En ten anderen, wien zoude ik dienen?
Zoude het niet zijn voor het aangezicht zijns zoons?
Gelijk als ik voor het aangezicht uws vaders gediend heb,
alzóó zal ik voor uw aangezicht zijn."
- 20 Toen zeide Absalom tot Achithófel:
"Geeft onder ulieden raad,
wat zullen wij doen?"
- 21 En Achithófel zeide tot Absalom:
"Ga in tot de bijwijken uws vaders,
die hij gelaten heeft om het huis te bewaren;
zoo zal gansch Israël hooren,
dat gij bij uwen vader stinkende zijt geworden,
en de handen van allen, die met u zijn,
zullen gesterkt worden."
- 22 Zoo spanden zij Absalom eenen tent op het dak,
en Absalom ging in tot de bijwijken zijns vaders,
voor de oogen des ganschen Israëls.
- 23 En in die dagen was Achithófels raad,

dien hij ried,
alsof men naar Gods woord gevraagd had;
alzo was alle raad van Achithófel,
zoo bij David
als bij Absalom.

17

De raad van Husaï voorgetrokken:

- 1 Voorts zeide Achithófel tot Absalom:
"Laat mij nu twaalfduizend mannen uitlezen,
dat ik mij opmake
en David dezen nacht achternajage;
- 2 zoo zal ik over hem komen,
daar hij moede
en slap van handen is,
en zal hem verschrikken,
en al het volk, dat met hem is, zal vluchten:
dan zal ik den koning alléén slaan.
- 3 En ik zal al het volk tot u doen wederkeeren:
de man, dien gij zoekt,
is gelijk het wederkeeren van allen;
zoo zal al het volk in vrede zijn."
- 4 Dit woord nu was recht in Absaloms oogen,
en in de oogen van alle oudsten Israëls.
- 5 Doch Absalom zeide:
"Roep toch ook Husaï den Arkiet,
en laat ons ook hooren wat hij zegt."
- 6 En als Husaï tot Absalom inkwam,
zoo sprak Absalom tot hem,
zeggende:
"Aldus heeft Achithófel gesproken:
zullen wij zijn woord doen?
Zoo niet,
spreek gij."
- 7 Toen zeide Husaï tot Absalom:
"De raad, dien Achithófel op ditmaal geraden heeft,
is niet goed."
- 8 Wijders zeide Husaï:
"Gij kent uwen vader
en zijne mannen,
dat zij helden zijn,
dat zij bitter van gemoed zijn,
als een beer die van de jongen beroofd is in het veld;
daartoe is uw vader een krijgsman,
en zal niet vernachten met het volk.
- 9 Zie,
nu heeft hij zich verstoken in een der holen
of in eene der plaatsen:
en het zal geschieden als er in het eerst *sommigen* onder hen vallen,
dat een ieder, die het zal hooren,
alsdan zal zeggen:
'Daar is een slag geschied onder het volk,
dat Absalom navolgt.'
- 10 Zoo zoude hij,
die ook een dapper man is,
wiens hart is als een leeuwenhart,
ten eenenmale smelten;

- want gansch Israël weet,
dat uw vader een held is,
en dat het dappere mannen zijn,
die met hem zijn.
- 11 Maar ik raad,
dat in alle haast tot u verzameld worde gansch Israël,
van Dan tot Ber-Séba toe,
als zand, dat aan de zee is in menigte;
en dat uw persoon mede ga in den strijd.
- 12 Dan zullen wij tot hem komen in eene der plaatsen,
waar hij gevonden wordt,
en hem gemakkelijk overvallen,
gelijk als de dauw op den aardbodem valt,
en er zal van hem
en van alle de mannen, die met hem zijn,
ook niet één worden overgelaten;
- 13 en indien hij zich in eene stad zal begeven,
zoo zal gansch Israël koorden tot deze stad aandragen,
en wij zullen ze tot in de beek nedertrekken,
totdat ook niet één steentje aldaar gevonden worde."
- 14 Toen zeide Absalom
en alle man van Israël:
"De raad van Husaï den Arkiet is beter dan Achithófels raad."
Doch de HEERE had het geboden
om den goeden raad Achithófels te vernietigen,
opdat de HEERE het kwaad over Absalom bracht.

Husaï waarschuwt David.

- 15 En Husaï zeide tot Zadok en tot Abjathar de Priesters:
"Alzóó en alzóó heeft Achithófel Absalom en den oudsten Israëls geraden,
maar alzóó en alzóó heb ik geraden:
- 16 nu dan,
zendt haastiglijk henen
en boodschaft David,
zeggende:
'Vernacht dezen nacht niet in de vlakke velden der woestijn,
en ook ga spoediglijk over,
opdat de koning niet verslonden worde
en al het volk, dat met hem is.'"
- 17 Jonathan nu en Ahimaáz stonden bij de fontein Rogel,
en eene dienstmaagd ging henen
en zeide het hun aan,
en zij gingen henen
en zeiden het den koning David aan;
want zij mochten zich niet laten zien,
dat zij in de stad kwamen.
- 18 Een jongen evenwel zag hen,
en zeide het Absalom aan;
doch die beiden gingen haastiglijk,
en kwamen in eens mans huis te Bahurim,
dewelke een put had in zijnen voorhof,
en zij daalden daarin;
- 19 en de vrouw nam
en spreidde een deksel over het opene van den put,
en strooide gort daarop:
alzoó werd de zaak niet bekend.
- 20 Toen nu Absaloms knechten tot de vrouw in het huis kwamen,
zeiden zij:

- "Waar zijn Ahimaáz en Jonathan?"
En de vrouw zeide tot hen:
"Zij zijn over dat watterriviertje gegaan."
En toen zij hen gezocht
en niet gevonden hadden,
keerden zij weder naar Jeruzalem.
- 21 En het geschiedde,
nadat zij weggegaan waren,
zoo klommen zij uit den put,
en gingen henen
en boodschapten het den koning David,
en zij zeiden tot David:
"Maakt ulieden op
en gaat haastiglijk over het water,
want alzóó heeft Achithófel tegen ulieden geraden."
- 22 Toen maakte zich David op,
en al het volk, dat met hem was,
en zij gingen over den Jordaán:
bij het morgenlicht ontbrak er niet tot één toe,
die niet over den Jordaán gegaan was.

Dood van Achithófel. David te Mahanaïm.

- 23 Als nu Achithófel zag, dat zijn raad niet gedaan was,
zadelde hij den ezel,
en maakte zich op
en toog naar zijn huis in zijne stad,
en gaf bevel aan zijn huis,
en verhing zich:
alzoó stierf hij,
en werd begraven in zijns vaders graf.
- 24 David nu kwam te Mahanaïm;
en Absalom toog over den Jordaán,
hij
en alle mannen Israëls met hem.
- 25 En Absalom had Amasa in Joabs plaats gesteld over het heir:
Amasa nu was eens mans zoon,
wiens naam was Jethra,
de Israëliet, die ingegaan was tot Abigaïl,
dochter van Nahas,
zuster van Zeruja, Joabs moeder.
- 26 Israëel nu en Absalom legerden zich in het land Gilead.
- 27 En het geschiedde als David te Mahanaïm gekomen was,
dat Sobi, de zoon van Nahas van Rabba der kinderen Ammons,
en Machir, de zoon Ammiëls van Lodebar,
en Barzillai de Gileadiet van Rogelim,
- 28 beddewerk,
en schalen,
en aarden vaten,
en tarwe,
en gerst,
en meel,
en geroost *koren*,
en boonen,
en linzen, ook geroost,
- 29 en honig,
en boter,
en schapen,
en koeienkazen brachten

tot David
en tot het volk, dat met hem was,
om te eten,
want zij zeiden:
"Dit volk is
hongerig
en moede
en dorstig in de woestijn."

18

Absaloms nederlaag en dood.

- 1 En David monsterde het volk, dat met hem was,
en hij stelde over hen
oversten van duizenden
en oversten van honderden;
- 2 voorts zond David het volk uit,
een derde deel onder de hand Joabs,
en een derde deel onder de hand van Abisaï, den zoon van Zeruja, Joabs broeder,
en een derde deel onder de hand van Itai den Gethiet.
En de koning zeide tot het volk:
"Ik zal ook zelf zekerlijk met ulieden uittrekken."
- 3 Maar het volk zeide:
"Gij zult niet uittrekken;
want of wij ten eenenmale vloten,
zij zullen het hart op ons niet stellen,
ja,
of de helft van ons stierf,
zij zullen het hart op ons niet stellen;
maar *gij zijt* nu als onzer tienduizend:
zoo zal het nu beter zijn,
dat gij ons uit de stad ter hulpe zijt."
- 4 Toen zeide de koning tot hen:
"Ik zal doen wat goed is in uwe oogen."
De koning nu stond aan de zijde van de poort,
en al het volk trok uit
bij honderden
en bij duizenden.
- 5 En de koning gebod Joab en Abisai en Itai,
zeggende:
"Handelt mij zachtkens met den jongeling, met Absalom."
En al het volk hoorde het,
als de koning allen den oversten van Absaloms zaak gebod.
- 6 Alzoo toog het volk uit in het veld,
Israël tegemoet,
en de strijd geschiedde bij Efraïms woud,
- 7 en het volk Israëls werd aldaar voor het aangezicht van Davids knechten geslagen,
en aldaar geschiedde te dien dage een groote slag van twintigduizend;
- 8 want de strijd werd aldaar verspreid over al dat land,
en het woud verteerde meer van het volk
dan die het zwaard verteerde te dien dage.
- 9 Absalom nu ontmoette het aangezicht der knechten Davids;
en Absalom reed op een muildier,
en als het muildier kwam onder de dichte takken van een grooten eik,
zoo werd zijn hoofd vast aan den eik,
dat hij hangen bleef tusschen den hemel en tusschen de aarde,
en het muildier, dat onder hem was, ging door.
- 10 Als dat een man zag,

- zoo gaf hij het Joab te kennen
en zeide:
"Zie,
ik heb Absalom zien hangen aan een eik."
- 11 Toen zeide Joab tot den man,
die het hem te kennen gaf:
"Zie toch,
gij hebt het gezien,
waarom dan hebt gij hem niet aldaar ter aarde geslagen,
alzo het aan mij *stond* om u tien zilverlingen en eenen gordel te geven?"
- 12 Maar die man zeide tot Joab:
"En of ik al duizend zilverlingen op mijne handen mocht wegen,
zoo zoude ik mijne hand aan des konings zoon niet slaan;
want de koning heeft u en Abisai en Itai voor onze ooren geboden,
zeggende:
'Hoedt u,
wie *gij zijt*, van den jongeling van Absalom.'
- 13 Of ik al valschelijk tegen mijne ziel handelde,
zoo zoude toch geen ding voor den koning verborgen worden:
ook gij zelf zoudt er u van tegenover stellen."
- 14 Toen zeide Joab:
"Ik zal hier bij u alzóó niet vertoeven",
en hij nam drie pijlen
en stak ze in Absaloms hart,
daar hij nog levend was in het midden van den eik;
- 15 en tien jongens, Joabs wapendragers, omringden *hem*,
en zij sloegen Absalom,
en doodden hem.
- 16 Toen blies Joab met de bazuin,
en al het volk keerde af van Israël achterna te jagen,
want Joab hield het volk terug.
- 17 En zij namen Absalom
en wierpen hem in het woud in eenen grooten kuil,
en stelden op hem eenen zeer grooten steenhoop;
en gansch Israël vluchtte,
een iegelijk naar zijne tent.
- 18 Absalom nu had genomen
en in zijn leven voor zich opgericht een pilaar,
die in het koningsdal is,
want hij zeide:
"Ik heb geen zoon om aan mijnen naam te doen gedenken";
en hij had dien pilaar genoemd naar zijnen naam:
daarom wordt hij tot op dezen dag genoemd Absaloms hand.
- 19 Toen zeide Ahimaáz, Zadoks zoon:
"Laat mij toch henenloopen
en den koning boodschappen,
dat de HEERE hem recht gedaan heeft van de hand zijner vijanden."
- 20 Maar Joab zeide tot hem:
"Gij zult dezen dag geen boodschapper zijn,
maar op eenen anderen dag zult gij boodschappen,
daarom dat des konings zoon dood is."
- 21 En Joab zeide tot Kuschi:
"Ga henen
en zeg den koning aan,
wat gij gezien hebt";
en Kuschi boog zich voor Joab
en liep henen.
- 22 Doch Ahimaáz, Zadoks zoon,

voer nog voort
en zeide tot Joab:
"Wat het ook zij,
laat mij toch ook Kuschi achterna loopen."
En Joab zeide:
"Waarom zoudt gij nu henenloopen, mijn zoon,
zoo gij toch geen bekwame boodschap hebt?"
23 "Wat het ook zij", *zeide hij*,
"laat mij henenloopen."
Zoo zeide hij tot hem:
"Loop henen."
En Ahimaáz liep den weg van het effen veld,
en kwam Kuschi voorbij.
24 David nu zat tusschen de twee poorten;
en de wachter ging op het dak der poort aan den muur,
en hief zijne oogen op
en zag,
en zie,
daar liep een man alléén.
25 Zoo riep de wachter
en zeide het den koning aan:
en de koning zeide:
"Indien hij alléén is,
zoo is er een boodschap in zijnen mond";
en hij ging al voort
en naderde.
26 Toen zag de wachter eenen anderen man loopende,
en de wachter riep tot den portier
en zeide:
"Zie,
daar loopt *nog* een man alléén."
Toen zeide de koning:
"Dat is ook een boodschapper."
27 Voorts zeide de wachter:
"Ik zie den loop des eersten aan als den loop van Ahimaáz,
Zadoks zoon."
Toen zeide de koning:
"Dat is een goed man,
en hij zal met eene goede boodschap komen."
28 Ahimaáz dan riep
en zeide tot den koning:
"Vrede",
en hij boog zich voor den koning met zijn aangezicht ter aarde,
en hij zeide:
"Geloofd zij de HEERE uw God,
Die de mannen, welke hunne hand tegen mijnen heer den koning ophieven,
heeft overgegeven."
29 Toen zeide de koning:
"Is het wèl met den jongeling, met Absalom?"
En Ahimaáz zeide:
"Ik zag een groot rumoer,
als Joab des konings knecht
en *mij* uwen knecht afzond,
maar ik weet niet wat."
30 En de koning zeide:
"Ga om,
stel u hier."
Zoo ging hij om,

- en bleef staan.
- 31 En zie,
Kuschi kwam aan,
en Kuschi zeide:
"Mijne heere den koning wordt geboodschapt,
dat de HEERE u heden heeft recht gedaan van de hand aller dergenen,
die tegen u opstonden."
- 32 Toen zeide de koning tot Kuschi:
"Is het wèl met den jongeling, met Absalom?"
En Kuschi zeide:
"De vijanden mijns heeren des konings,
en allen die tegen u ten kwade opstaan,
moeten worden als die jongeling."
- 33 Toen werd de koning zeer beroerd,
en ging op naar de opperzaal der poort
en weende,
en in zijn gaan zeide hij alzóó:
"Mijn zoon Absalom,
mijn zoon,
mijn zoon Absalom!
Och, dat ik, ik, voor u gestorven ware,
Absalom mijn zoon,
mijn zoon!"

19

David keert in Jeruzalem terug.

- 1 En Joab werd aangezegd:
"Zie,
de koning weent
en bedrijft rouw over Absalom."
- 2 Toen werd de verlossing te dienzelfden dage het gansche volk tot rouw;
want het volk had te dien dage hooren zeggen:
"Het smart den koning over zijnen zoon."
- 3 En het volk kwam te dien dage steelsgewijze in de stad,
gelijk het volk zich wegsteelt,
dat beschaamd is,
wanneer zij in den strijd gevloeden zijn.
- 4 De koning nu had zijn aangezicht toegewonden,
en de koning riep met luider stem:
"Mijn zoon Absalom,
Absalom,
mijn zoon,
mijn zoon!"
- 5 Toen kwam Joab tot den koning in het huis,
en zeide:
"Gij hebt heden beschaamd het aangezicht aller uwer knechten,
die uwe ziel
en de ziel uwer zonen en uwer dochteren
en de ziel uwer vrouwen
en de ziel uwer bijwijven heden hebben bevrijd,
- 6 liefhebbende die u haten
en hatende die u liefhebben;
want gij geeft heden te kennen,
dat oversten en knechten bij u niets zijn;
want ik merk heden,
dat zoo Absalom leefde
en wij heden allen dood waren,

- dat het alsdan recht zoude zijn in uwe oogen.
- 7 Zoo sta nu op,
ga uit,
en spreek naar het hart uwer knechten;
want ik zweer bij den HEERE,
als gij niet uitgaat,
zoo daar een man dezen nacht bij u zal vernachten!
En dit zal u kwader zijn dan al het kwaad,
dat over u gekomen is
van uwe jeugd af
tot nu toe."
- 8 Toen stond de koning op
en zette zich in de poort;
en zij lieten al het volk weten,
zeggende:
"Zie,
de koning zit in de poort";
toen kwam al het volk voor des konings aangezicht.
Maar Israël was gevloeden,
een iegelijk naar zijne tenten.
- 9 En al het volk in alle stammen Israëls was onder zich twistende,
zeggende:
"De koning heeft ons gered van de hand onzer vijanden,
en hij heeft ons bevrijd van de hand der Filistijnen,
en nu is hij uit het land gevlucht voor Absalom;
10 en Absalom,
die wij over ons gezalfd hadden,
is in den strijd gestorven:
nu dan, waarom zwijgt gijlieden van den koning weder te halen?"
- 11 Toen zond de koning David
tot Zadok
en tot Abjathar de Priesteren,
zeggende:
"Spreekt tot de oudsten van Juda,
zeggende:
"Waarom zoudt gijlieden de laatsten zijn
om den koning weder te halen tot zijn huis?"
(Want de rede van het gansche Israël was tot den koning gekomen in zijn huis).
- 12 "Gij zijt mijne broederen,
mijn been en mijn vleesch zijt gij:
waarom zoudt gij dan de laatsten zijn
om den koning weder te halen?"
- 13 En tot Amasa zult gijlieden zeggen:
"Zijt gij niet mijn been en mijn vleesch?
God doe mij zóó
en doe er zóó toe,
zoo gij niet krijgsoverste zult zijn voor mijn aangezicht te allen dage, in Joabs plaats."
- 14 Alzoo neigde hij het hart aller mannen van Juda,
als eens éénigen mans,
en zij zonden henen tot den koning *zeggende*:
"Keer weder,
gij en alle uwe knechten."
- 15 Toen keerde de koning weder,
en kwam tot aan den Jordaan;
en Juda kwam tot Gilgal,
om den koning tegemoet te gaan,
dat zij den koning over den Jordaan voerden.

David vergeeft Simeï en Mefibóseth:

- 16 En Simeï,
de zoon van Gera,
een Benjaminit,
die van Bahurim was,
haastte zich
en kwam af met de mannen van Juda,
den koning David tegemoet,
- 17 en duizend man van Benjamin met hem;
ook Ziba, de knecht van Sauls huis,
en zijne vijftien zonen
en zijne twintig knechten met hem;
en zij togen vaardiglijk over den Jordaan,
vóór den koning.
- 18 Als nu de pont overvoer om het huis des konings te halen,
en te doen wat goed was in zijne oogen,
zoo viel Simeï, de zoon van Gera,
neder voor het aangezicht des konings,
als hij over den Jordaan voer,
- 19 en hij zeide tot den koning:
"Mijn heer rekene mij niet toe de misdaad,
en gedenke niet wat uw knecht verkeerdelijk gedaan heeft te dien dage,
als mijn heer de koning uit Jeruzalem uitging,
dat het de koning zich ter harte zoude nemen.
- 20 Want uw knecht weet *het* zekerlijk,
ik heb gezondigd;
doch zie,
ik ben heden gekomen de eerste van het gansche huis Jozefs,
om mijnen heer den koning tegemoet af te komen."
- 21 Toen antwoordde Abisai, de zoon van Zeruja,
en zeide:
"Zoude dan Simeï hiervoor niet gedood worden,
daar hij toch den gezalfde des HEEREN gevloekt heeft."
- 22 Maar David zeide:
"Wat heb ik met ulieden te doen, gij zonen van Zeruja,
dat gij mij heden ten satan zoudt zijn?
Zoude heden iemand gedood worden in Israël?
Want weet ik niet,
dat ik heden koning geworden ben over Israël?"
- 23 En de koning zeide tot Simeï:
"Gij zult niet sterven,"
en de koning zwoer hem.
- 24 Mefibóseth, Sauls zoon, kwam óók af,
den koning tegemoet;
en hij had zijne voeten niet schoongemaakt,
noch zijnen knevelbaard beschoren,
noch zijne kleederen gewasschen,
van dien dag af dat de koning was weggegaan,
tot dien dag toe dat hij met vrede wederkwam.
- 25 En het geschiedde als hij te Jeruzalem den koning tegemoet kwam,
dat de koning tot hem zeide:
"Waarom zijt gij niet met mij getogen,
Mefibóseth?"
- 26 En hij zeide:
"Mijn heer koning, mijn knecht heeft mij bedrogen;
want uw knecht zeide:
'Ik zal mij eenen ezel zadelen,
en daarop rijden

- en tot den koning trekken,
want uw knecht is kreupel.'
- 27 Daartoe heeft hij uwen knecht bij mijnen heer den koning valschelijk aangedragen;
doch mijn heer de koning is als een Engel Gods:
doe dan wat goed is in uwe oogen.
- 28 Want al mijns vaders huis is niet geweest
dan lieden des doods voor mijnen heer den koning,
nochtans heb gij uwen knecht gezet onder degenen,
die aan uwe tafel eten:
wat heb ik dan meer voor gerechtigheid,
en meer te roepen tot den koning?"
- 29 Toen zeide de koning tot hem:
"Waarom spreekt gij meer *van* uwe zaken?
Ik heb gezegd:
'Gij en Ziba deelt het land.'"
- 30 En Mefibóseth zeide tot den koning:
"Hij neme het ook gansch weg,
naardien mijn heer de koning met vrede in zijn huis is gekomen."

David beloont Barzillai.

- 31 Barzillai de Gileadiet kwam óók af van Rogelim,
en hij toog met den koning over den Jordaan,
om hem over den Jordaan te geleiden.
- 32 Barzillai nu was zeer oud,
een man van tachtig jaar;
en hij had den koning onderhouden,
toen hij te Mahanaïm zijn verblijf had,
want hij was een zeer groot man.
- 33 En de koning zeide tot Barzillai:
"Trek gij met mij over,
en ik zal u bij mij te Jeruzalem onderhouden."
- 34 Maar Barzillai zeide tot den koning:
"Hoevele zullen de dagen der jaren mijns levens zijn,
dat ik met den koning zoude optrekken naar Jeruzalem?"
- 35 Ik ben heden tachtig jaar oud:
zoude ik kunnen onderscheiden tusschen goed en kwaad?
Zoude uw knecht kunnen smaken wat ik eet en wat ik drink?
Zoude ik meer kunnen hooren naar de stem der zangers en zangeressen?
En waarom zoude uw knecht mijnen heere den koning verder tot eenen last zijn?"
- 36 Uw knecht zal maar een weinig met den koning over den Jordaan gaan;
waarom toch zoude mij de koning zulk eene vergelding doen?
- 37 Laat toch uw knecht wederkeeren,
dat ik sterve in mijne stad,
bij mijns vaders en mijner moeder graf;
maar zie,
daar is uw knecht Kimham,
laat die met mijnen heer den koning overtrekken,
en doe hem wat goed is in uwe oogen."
- 38 Toen zeide de koning:
"Kimham zal met mij overtrekken,
en ik zal hem doen wat goed is in uwe oogen,
ja, alles wat gij van mij begeeren zult,
zal ik doen."
- 39 Toen nu al het volk over den Jordaan gegaan was,
en de koning óók was overgegaan,
kuste de koning Barzillai
en zegende hem:
alzoo keerde hij weder naar zijne plaats.

40 En de koning toog voort naar Gilgal,
en Kimham toog met hem voort;
en al het volk van Juda had den koning overgevoerd,
alsook een gedeelte des volks Israëls.

Twist tusschen de mannen van Israël en Juda over David:

41 En zie,
alle mannen Israëls kwamen tot den koning,
en zij zeiden tot den koning:
"Waarom hebben u onze broeders, de mannen van Juda, gestolen
en hebben den koning en zijn huis over den Jordaan gevoerd,
en alle mannen Davids met hem?"

42 Toen antwoordden alle mannen van Juda tegen de mannen Israëls:
"Omdat de koning ons na verwant is:
en waarom zijt gij nu toornig over deze zaak?
Hebben wij dan eenigszins gegeten van des konings *kost*,
of heeft hij ons een geschenk geschonken?"

43 En de mannen Israëls antwoordden den mannen van Juda
en zeiden:
"Wij hebben tien deelen aan den koning,
en ook aan David,
wij, meer dan gij:
waarom hebt gij ons dan gering geacht,
dat ons woord niet het eerste geweest is
om onzen koning weder te halen?"
Maar het woord der mannen van Juda was harder dan het woord der mannen Israëls.

20

Oproer van Seba:

1 Toen was daar bij geval een Belialsman,
wiens naam was Seba,
een zoon van Bichri, een Benjaminit,
die blies met de bazuin,
en zeide:
"Wij hebben geen deel aan David
en wij hebben geene erfenis aan den zoon van Isai:
een iegelijk naar zijne tenten, o Israël!"

2 Toen toog alle man van Israël op van achter David,
Seba, den zoon van Bichri, achterna,
maar de mannen van Juda kleefden hunnen koning aan,
van den Jordaan af
tot aan Jeruzalem.

3 Toen nu David in zijn huis te Jeruzalem kwam,
nam de koning de tien vrouwen,
zijne bijwijven,
die hij gelaten had om het huis te bewaren,
en deed ze in een huis van bewaring,
en onderhield ze,
maar ging tot haar niet in;
en zij waren opgesloten tot op den dag van haren dood,
levende als weduwen.

Joab vermoordt Amasa:

4 Voorts zeide de koning tot Amasa:
"Roep mij de mannen van Juda te zamen tegen den derden dag,
en gij, stel u *dan* hier."

5 En Amasa ging henen om Juda bijeen te roepen;

- maar hij bleef achter boven den gestelden tijd,
dien hij hem gezet had.
- 6 Toen zeide David tot Abisai:
"Nu zal ons Seba, de zoon van Bichri, ons meer kwaad doen dan Absalom:
neem gij de knechten uws heeren
en jaag hem achterna,
opdat hij niet misschien vaste steden voor zich vinde,
en zich onzen oogen onttrekke."
- 7 Toen togen uit, hem achterna, de mannen Joabs,
en de Krethi en de Plethi,
en alle de helden:
deze togen uit van Jeruzalem
om Seba, den zoon van Bichri, achterna te jagen.
- 8 Als zij nu waren bij den grooten steen,
die bij Gibeon is,
zoo kwam Amasa voor hun aangezicht.
En Joab was omgord over zijn kleed,
dat hij aan had,
en daarop was een gordel,
waar het zwaard aan vastgemaakt was op zijne lendenen in zijne scheede;
en als hij voortging,
zoo viel het uit.
- 9 En Joab zeide tot Amasa:
"Is het wèl met u, mijn broeder?"
En Joab vatte met de rechterhand den baard van Amasa,
om hem te kussen.
- 10 En Amasa hoedde zich niet voor het zwaard,
dat in Joabs hand was:
zoo sloeg hij hem daarmede aan de vijfde rib,
en hij stortte zijn ingewand ter aarde uit,
en hij sloeg hem niet ten tweede male,
en hij stierf.
Toen jaagden Joab en zijn broeder Abisai, Seba, den zoon van Bichri, achterna.
- 11 Maar een man van Joabs jongens bleef bij hem staan,
en hij zeide:
"Wie is er, die lust heeft aan Joab,
en wie is er, die voor David is,
die volge Joab na."
- 12 Amasa nu lag in het bloed gewenteld midden op de straat.
Als nu die man zag,
dat al het volk staan bleef,
zoo deed hij Amasa weg van de straat in het veld,
en wierp een kleed op hem,
dewijl hij zag,
dat al wie bij hem kwam,
bleef staan.
- 13 Toen hij nu van de straat weggenomen was,
toog alle man voort, Joab na,
om Seba, den zoon van Bichri,
achterna te jagen.
- 14 En hij toog henen door alle stammen Israëls naar Abel,
te weten Beth-Maächa,
en het gansche Berim.
En zij verzamelden zich
en kwamen hem ook na;
- 15 en zij kwamen en belegerden hem in Abel Beth-Maächa,
en zij wierpen eenen wal op tegen de stad
dat hij aan den buitenmuur stond:

- en al het volk, dat met Joab was, verdorven den muur,
om dien neder te vellen.
- 16 Toen riep eene wijze vrouw uit de stad:
"Hoort,
hoort,
zegt toch tot Joab:
'Nader tot hier,
dat ik tot u spreke.'"
- 17 Toen hij nu tot haar naderde,
zeide de vrouw:
"Zijt gij Joab?"
en hij zeide:
"Ik ben 't."
En zij zeide tot hem:
"Hoor de woorden uwer dienstmaagd."
En hij zeide:
"Ik hoor."
- 18 Toen sprak zij,
zeggende:
"In vorige tijden spraken zij gemeenlijk,
zeggende:
'Zij zullen zonder twijfel te Abel vragen';
en alzóó volbrachten zij het.
- 19 Ik ben eene van de vreedzamen,
van de getrouwen in Israël,
en gij zoekt te dooden eene stad,
die eenen moeder is in Israël:
waarom zoudt gij het erfdeel des HEEREN verslinden?"
- 20 Toen antwoordde Joab
en zeide:
"Het zij verre,
het zij verre van mij,
dat ik zoude verslinden
en dat ik zoude verderven;
- 21 de zaak is niet alzoo;
maar een man van het gebergte Efraïms,
wiens naam is Seba, de zoon van Bichri,
heeft zijne hand opgeheven
tegen den koning,
tegen David:
levert hem alleen,
zoo zal ik van deze stad aftrekken."
Toen zeide de vrouw tot Joab:
"Zie,
zijn hoofd zal tot u over den muur geworpen worden."
- 22 En de vrouw kwam in tot al het volk met hare wijsheid;
en zij hieuwen Seba, den zoon van Bichri, het hoofd af,
en wierpen het Joab toe;
toen blies hij met de bazuin,
en zij verstrooiden zich van de stad,
een iegelijk naar zijne tenten,
en Joab keerde weder naar Jeruzalem tot den koning.
- 23 Joab nu was over het gansche heir Israëls,
en Benaja, de zoon van Jojada, over de Krethi en over de Plethi,
- 24 en Adoram was over de schatting,
en Josafat, de zoon Ahiluds, was kanselier,
- 25 en Seja was schrijver,
en Zadok en Abjathar waren Priesters,

26 en ook was Ira de Jäiriet Davids opperofficier.

21

De hongersnood van drie jaar. De wraak der Gibeonieten.

- 1 En daar was in Davids dagen een honger,
drie jaren, jaar achter jaar;
en David zocht het aangezicht des HEEREN,
en de HEERE zeide:
"Het is om Saul
en om de bloedschuld *zijns* huizes,
omdat hij de Gibeonieten gedood heeft."
- 2 Toen riep de koning de Gibeonieten
en zeide tot hen:
(de Gibeonieten nu,
die waren niet van de kinderen Israëls,
maar van het overblijfsel der Amorieten,
en de kinderen Israëls hadden hun gezworen;
maar Saul zocht hen te slaan in zijnen ijver
voor de kinderen van Israël en Juda):
- 3 David dan zeide tot de Gibeonieten:
"Wat zal ik ulieden doen,
en waarmede zal ik u verzoenen,
dat gij het erfdeel des HEEREN zegent?"
- 4 Toen zeiden de Gibeonieten tot hem:
"Het is ons niet *te doen* om zilver en goud met Saul en met zijn huis;
ook is het ons niet *te doen* om iemand te dooden in Israël."
En hij zeide:
"Wat zegt gij dan,
dat ik u doen zal?"
- 5 En zij zeiden tot den koning:
"De man, die ons te niet gemaakt
en tegen ons gedacht heeft,
dat wij zouden verdelgd worden
zonder te kunnen bestaan in eenige landpale van Israël:
laat ons zeven mannen van zijne zonen gegeven worden
dat wij hen den HEERE ophangen te Gibea Sauls,
o gij verkorene des HEEREN."
En de koning zeide:
"Ik zal hen geven."
- 7 Doch de koning verschoonde Mefibóseth,
den zoon Jonathans,
des zoons Sauls,
om den eed des HEEREN,
die tusschen hen was,
tusschen David en tusschen Jonathan, Sauls zoon."
- 8 Maar de koning nam de twee zonen van Rizpa,
de dochter van Aja,
die zij Saul gebaard had,
Armoni en Mefibóseth;
daartoe de vijf zonen van Michals *zuster*, Sauls dochter,
die zij Adriël, den zoon van Barziläi, den Meholathiet, gebaard had;
- 9 en hij gaf hen in de hand der Gibeonieten
die hen ophingen op den berg voor het aangezicht des HEEREN,
en die zeven vielen te gelijk;
en zij werden gedood in de dagen des oogstes,
in de eerste *dagen*, in het begin des gerstenoogstes.
- 10 Toen nam Rizpa, de dochter van Aja,

- eenen zak,
en spande dien voor zich uit op eenen rotssteen,
van het begin des oogstes,
totdat er water op hen drupte van den hemel:
en zij liet het gevogelte des hemels op hen niet rusten des daags,
noch het gedierte van het veld des nachts.
- 11 En het werd David aangezegd,
wat Rizpa, de dochter van Aja, Sauls bijwif, gedaan had.
- 12 Zoo ging David henen
en nam de beenderen Sauls
en de beenderen Jonathans, zijns zoons,
van de burgeren van Jabes in Gilead,
die dezelve gestolen hadden van de straat Beth-San,
alwaar hen de Filistijnen hadden opgehangen
ten dage als de Filistijnen Saul sloegen op Gilbóa;
- 13 en hij bracht van daar op de beenderen Sauls
en de beenderen Jonathans, zijns zoons,
ook verzamelden zij de beenderen der gehangenen,
- 14 en zij begroeven de beenderen Sauls
en zijns zoons Jonathan in het land Benjamins te Zela,
in het graf zijns vaders Kis,
en deden alles,
dat de koning geboden had.
Alzoo werd God na dezen den lande verbeden.

Krijgsverrichtingen tegen de Filistijnen:

- 15 Voorts hadden de Filistijnen nog eenen krijg tegen Israël;
en David toog af,
en zijne knechten met hem,
en zij streden tegen de Filistijnen,
dat David moede werd.
- 16 En Jisbibenob, die van de kinderen van Rafa was,
en het gewicht zijner spies driehonderd gewicht kopers,
en hij was aangejord met een nieuw *zwaard*;
deze dacht David te slaan;
- 17 maar Abisai, de zoon van Zeruja, hielp hem,
en sloeg den Filistijn
en doodde hem.
Toen zwoeren hem de mannen Davids,
zeggende:
"Gij zult niet meer met ons uittrekken ten strijde,
opdat gij de lamp Israëls niet uitbluscht."
- 18 En het geschiedde daarna,
dat er wederom een krijg was te Gob tegen de Filistijnen;
toen sloeg Sibbechai de Husathiet Saf,
die van de kinderen van Rafa was.
- 19 Voorts was er nog een krijg te Gob tegen de Filistijnen;
en Elhanan, de zoon van Jaäre-Oregim, sloeg Beth-Halachmi,
dewelke was met Goliath den Gethiet,
wiens spiesenhout was als een weversboom.
- 20 Nog was er ook een krijg te Gath;
en daar was een zeer lang man,
die zes vingers had aan zijne handen
en zes teenen aan zijne voeten,
vierentwintig in getal,
en deze was óók aan Rafa geboren:
- 21 en hij hoonde Israël;
maar Jonathan, de zoon van Simea, Davids broeder, sloeg hem.

22 Deze vier waren aan Rafa geboren te Gath;
en zij vielen door de hand Davids
en door de hand zijner knechten.

22

Psalm van David (vergelijk Psalm 18):

1 En David sprak de woorden dezes lieds tot den HEERE,
ten dage als de HEERE hem verlost had
uit de hand aller zijner vijanden
en uit de hand Sauls.

2 Hij zeide dan:
"De HEERE is mij mijne Steenrots,
en mijn Burg,
en mijn Uithelper;

3 God is mijne Rots,
ik zal op Hem betrouwen:
mijn Schild
en de Hoorn mijns heils,
mijn hoog Vertrek
en mijne Toevlucht,
mijn Verlosser;
van geweld hebt Gij mij verlost.

4 Ik riep den HEERE aan,
Die te prijzen is,
en ik werd verlost van mijne vijanden.

5 Want baren des doods hadden mij omvangen,
beken Belials verschrikten mij.

6 Banden der hel omringden mij,
strikken des doods bejegenden mij.

7 Als mij bange was,
riep ik den HEERE aan,
en riep tot mijnen God:
en Hij hoorde mijne stem uit Zijn paleis,
en mijn geroep *kwam* in Zijne ooren.

8 Toen daverde
en beefde de aarde,
de fundamenten des hemels beroerden zich
en daverden,
omdat Hij ontstoken was.

9 Rook ging op van Zijnen neus,
en een vuur uit Zijnen mond verteerde,
kolen werden daarvan aangestoken.

10 En Hij boog den hemel
en daalde neder,
en donkerheid was onder Zijne voeten.

11 En Hij voer op eenen cherub
en vloog,
en werd gezien op de vleugelen des winds.

12 En Hij zette duisternis rondom zich tot tenten,
eene samenbinding der wateren,
wolken des hemels.

13 Van den glans
voor Hem henen
werden kolen des vuurs aangestoken.

14 De HEERE donderde van den hemel,
en de Allerhoogste gaf Zijne Stem.

15 En Hij zond pijlen uit

- en verstrooide ze,
bliksem
en verschrikte ze.
- 16 En de diepe kolken der zee werden gezien,
de gronden der wereld werden ontdekt,
door het schelden des HEEREN,
van het geblaas des winds van Zijnen neus.
- 17 Hij zond van de hoogte,
Hij nam mij,
Hij trok mij òp uit groote wateren.
- 18 Hij verloste mij van mijnen sterken vijand,
van mijne haters,
omdat zij machtiger waren dan ik.
- 19 Zij hadden mij bejegend ten dage mijns ongevals,
maar de HEERE was mij een steunsel,
20 en Hij voerde mij uit in de ruimte,
en rukte mij uit,
want Hij had lust aan mij.
- 21 De HEERE vergold mij naar mijne gerechtigheid,
Hij gaf mij weder naar de reinigheid mijner handen.
- 22 Want ik heb des HEEREN wegen gehouden,
en ben van mijnen God niet goddeloos afgegaan.
- 23 Want alle Zijne rechten waren vòòr mij,
en Zijne inzettingen, daarvan week ik niet af.
- 24 Maar ik was oprecht voor Hem,
en ik wachtte mij voor mijne ongerechtigheid.
- 25 Zoo gaf mij de HEERE weder naar mijne gerechtigheid,
naar mijne reinigheid,
voor Zijne oogen.
- 26 Bij den goedertierene houd Gij u goedertieren,
bij den oprechten held houdt Gij u oprecht.
- 27 Bij den reine houdt Gij u rein,
maar bij den verkeerde houdt Gij U verdraaid.
- 28 En Gij verlost het bedrukte volk;
maar Uwe oogen zijn tegen de hoogten,
Gij zult hen vernederen.
- 29 Want Gij zijt mijne Lamp,
o HEERE,
en de HEERE doet mijne duisternis opklaren.
- 30 Want met U loop ik door eene bende,
met mijnen God spring ik over eenen muur.
- 31 Gods weg is volmaakt;
de rede des HEEREN is doorlouterd:
Hij is een Schild allen,
die op Hem vertrouwen.
- 32 Want wie is God behalve de HEERE,
en wie is een Roststeen behalve onze God?
- 33 God is mijne Sterkte
en Kracht:
en Hij heeft mijnen weg volkomen geopend.
- 34 Hij maakt mijne voeten gelijk als der hinden,
en stelt mij op mijne hoogten.
- 35 Hij leert mijne handen ten strijde,
zoodat een stalen boog met mijne armen verbroken is.
- 36 Ook hebt Gij mij gegeven het schild Uws heils,
en *door* Uw verootmoedigen hebt Gij mij groot gemaakt.
- 37 Gij hebt mijnen voetstap ruim gemaakt onder mij,
en mijne enkelen hebben niet gewankeld.

38 Ik vervolgde mijne vijanden
en verdelgde hen,
en keerde niet weder,
totdat ik hen verdaan had.

39 En ik verteerde hen
en doorstak hen,
dat zij niet weder opstonden,
maar zij vielen onder mijne voeten.

40 Want Gij omgorddet mij met kracht ten strijde,
Gij deedt onder mij nederbukken die tegen mij opstonden.

41 En Gij gaaft mij den nek mijner vijanden,
mijner hateren,
en ik vernielde hen.

42 Zij zagen uit,
maar er was geen verlosser,
naar den HEERE,
maar Hij antwoordde hen niet.

43 Toen vergruisde ik hen als stof der aarde:
ik stampte hen,
ik breidde hen uit als slijk der straten.

44 Ook hebt Gij mij uitgeholpen
van de twisten mijns volks;
Gij hebt mij bewaard tot een hoofd der heidenen;
het volk,
dat ik niet kende,
heeft mij gediend.

45 Vreemden hebben zich mij geveinsdelijk onderworpen;
zoo haast als *hun* oor van *mij* hoorde,
hebben zij mij gehoorzaamd.

46 Vreemden zijn vervallen,
en hebben zich aangepord uit hunne sloten.

47 De HEERE leeft,
en geloofd zij mijn Rotssteen,
en verhoogd zij God, de Rotssteen mijns heils:

48 de God,
Die mij volkomen wrake geeft,
en de volken onder mij nederwerpt,

49 en Die mij uitvoert van mijne vijanden;
en Gij verhoogt mij boven degenen,
die tegen mij opstaan,
Gij redt mij van den man alles gewelds.

50 Daarom zal ik U,
o HEERE,
loven onder de heidenen,
en Uwen Naam zal ik psalmzingen.

51 *Hij is* een Toren der verlossingen Zijns konings,
en Hij doet goedertierenheid aan Zijnen Gezalfde
aan David
en aan zijn zaad
tot in eeuwigheid."

23

Davids laatste woorden:

1 Voorts zijn dit de laatste woorden Davids.
David, de zoon van Isai, zegt,
en de man, die hoog is opgericht,
de gezalfde des Gods Jakobs,

en liefelijk *in* psalmen Israëls, zegt:
 2 "De Geest des HEEREN heeft door mij gesproken,
 en Zijne rede is op mijne tong geweest.
 3 De God Israëls heeft gezegd,
 de Rotssteen Israëls heeft tot mij gesproken:
Daar zal zijn een Heerscher over de menschen,
 een Rechtvaardige,
 een Heerscher *in* de vreeze Gods;
 4 en Hij zal zijn gelijk het licht des morgens,
wanneer de zon opgaat;
 des morgens zonder wolken,
wanneer van den glans na den regen de grasscheutjes uit de aarde *voortkomen*.
 5 Hoewel mijn huis alzóó niet is bij God,
 nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld,
 dat in alles wèl geordineerd en bewaard is;
 voorzeker is *daarin* al mijn heil
 en alle lust,
 hoewel Hij het *nog* niet doet uitspruiten.
 6 Maar de *mannen* Belials,
 die zullen altemaal zijn als doornen,
 die weggeworpen worden,
 omdat men ze met de hand niet kan vatten.
 7 Maar een iegelijk,
 die ze zal aantasten,
 voorziet zich met ijzer
 en het hout eener spies;
 en zij zullen ganschelijk met vuur verbrand worden ter zelfder plaatse.

Davids helden en hunne daden:

8 Dit zijn de namen der helden,
 die David gehad heeft.

 Joscheb Barschébeth,
de zoon van Tachkemoni,
 de voornaamste der hoofdlieden.
 Deze was Adino de Ezniet,
die zich stelde tegen achthonderd,
 die *van hem* verslagen werden op eenmaal.
 9 En na hem was Eleazar,
 de zoon van Dodo,
 de zoon van Ahohi:
deze was onder de drie helden met David,
 toen zij de Filistijnen beschimpten,
die aldaar ten strijde verzameld waren,
 en de mannen Israëls waren opgetogen.
 10 Deze stond op
 en sloeg onder de Filistijnen,
 totdat zijne hand moede werd,
 ja, zijne hand aan het zwaard kleefde;
 en de HEERE wrocht een groot heil te dien dage;
 en het volk keerde wederom hem na,
 alleenlijk om te plunderen.
 11 Na hem nu was Samma,
 de zoon van Agé,
 de Harariet;
 toen de Filistijnen verzameld waren in een dorp,
 en aldaar een stuk akkers was vol linzen,
 en het volk voor het aangezicht der Filistijnen vluchtte,

12   zoo stelde hij zich in het midden van dat stuk,
          en verlost dat,
          en sloeg de Filistijnen,
          en de HEERE wrocht een groot heil.

13   Ook gingen af drie van de dertig hoofden,
          en kwamen in den oogst tot David in de spelonk van Adullam;
          en der Filistijnen hoop had zich gelegerd in het dal Refaïm.

14   En David was toen in eene vesting;
          en de bezetting der Filistijnen was toen te Bethlehem.

15   En David kreeg lust
          en zeide:
          "Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput,
          die in de poort is?"

16   Toen braken die drie helden door het leger der Filistijnen,
          en putten water uit Bethlehems bornput,
          die in de poort is,
          en droegen het,
          en kwamen tot David.
          Doch hij wilde dat niet drinken,
          maar goot het uit voor den HEERE,

17   en zeide:
          "Het zij verre van mij, o HEERE,
          dat ik dit zoude doen:
          zoude *ik drinken* het bloed der mannen,
          die henengegaan zijn met gevaar huns levens?"
          En hij wilde het niet drinken.
          Dit deden die drie helden.

18   Abisai,
          Joabs broeder,
          de zoon van Zeruja,
          die was ook een hoofd van drie;
          en die hief zijn spies op tegen driehonderd,
          die *van hem* verslagen werden:
          en hij had een naam onder die drie.

19   Was hij niet de heerlijkste van die drie?
          Daarom was hij hun tot een overste.
          Maar hij kwam niet tot aan die *eerste* drie.

20   Voorts Benaja,
          de zoon van Jojada,
          eens dapperen mans zoon,
          groot van daden,
          van Kabzeël;
          die sloeg twee sterke leeuwen van Moab,
          ook ging hij af
          en sloeg eenen leeuw in het midden van eenen kuil in den sneeuwtijd.

21   Daartoe sloeg hij eenen Egyptischen man,
          een man van aanzien;
          en in de hand des Egyptenaars was eene spies,
          maar hij ging tot hem af
          met eenen staf;
          en hij rukte de spies uit de hand des Egyptenaars,
          en doodde hem met zijne *eigene* spies.

22   Die dingen deed Benaja,
          de zoon van Jojada,
          dies had hij eenen naam onder de drie helden;

23   hij was de heerlijkste van de dertig,
          maar tot de drie *eersten* kwam hij niet;
          en David stelde hem over zijne trawanten.

- 24 Asaël,
     Joabs broeder,
     was onder de dertig;
 Elhanan,
     de zoon van Dodo,
     van Bethlehem;
- 25 Samma de Harodiet;
 Elika de Harodiet;
- 26 Helez de Paltiet;
 Ira,
     de zoon van Ikes,
     de Tekoïet;
- 27 Abiëzer de Annethotiet;
 Mebunnai de Husathiet;
- 28 Zalmon de Ahohiet;
 Maharai de Netofathiet;
- 29 Heleb,
     de zoon van Baëna,
     de Nethofathiet;
 Itai,
     de zoon van Ribai,
     van Gibeä der kinderen Benjamins;
- 30 Benaja de Pirathoniet;
 Hiddai van de beken van Gaäs;
- 31 Abialbon de Arbathiet;
 Azmäveth de Barhumiet;
- 32 Eljachba de Saälboniet;
 van de zonen van Jasen Jonathan;
- 33 Samma de Harariet;
 Ahiam,
     de zoon van Sarar,
     de Harariet;
- 34 Efilélet,
     de zoon van Ahasbai,
     eens Maächatiets zoon;
 Eliam,
     de zoon Achithófels,
     de Giloniet;
- 35 Hezrai de Karmeliet;
 Paërai de Arbiet;
- 36 Jigal,
     de zoon Nathans;
 van Zoba:
 Bani de Gadiet;
- 37 Zelek de Ammoniet;
 Naharai de Beërothiet,
     de wapendrager Joabs,
     des zoons van Zeruja;
- 38 Ira de Jethriet;
 Gareb de Jethriet;
- 39 Uria de Hethiet;
 zevenendertig in alles.

24

David beveelt een volkstelling:

- 1 En de toorn des HEEREN voer voort te ontsteken tegen Israël,
 en Hij porde David aan tegen hen,

zeggende:
"Ga,
tel Israël en Juda."
2 De koning dan zeide tot Joab,
den krijgsoverste,
die bij hem was:
"Trek nu òm door alle stammen Israëls,
van Dan tot Ber-Séba toe,
en tel het volk,
opdat ik het getal des volks wete."
3 Toen zeide Joab tot den koning:
"Nu doe de HEERE uw God tot dit volk zoals deze en die nu zijn,
honderdmaal meer,
dat de oogen mijns heeren des konings het aanzien;
maar waarom heeft mijn heer de koning lust tot deze zaak?"
4 Doch des konings woord nam de overhand tegen Joab
en tegen de oversten des heirs.
Alzoo toog Joab uit met de oversten des heirs,
van des konings aangezicht,
om het volk Israëls te tellen:
5 en zij gingen over den Jordaan
en legerden zich bij Aroër,
ter rechterhand,
der stad, die in het midden is van de beek Gads,
en aan Jaëzer.
6 Voorts kwamen zij in Gilead,
en in het lage land Hodsi;
ook kwamen zij te Dan-Jaän,
en rondom bij Sidon;
7 en zij kwamen tot de vesting van Tyrus,
en alle steden der Hevieten
en der Kanaänieten;
en zij kwamen uit aan het zuiden van Juda te Ber-Séba.
8 Alzoo togen zij òm door het gansche land,
en ten einde van negen maanden en twintig dagen kwamen zij te Jeruzalem.
9 En Joab gaf de som des getelden volks aan den koning:
en in Israël waren achthonderdduizend strijdbare mannen,
die het zwaard uittrokken,
en de mannen van Juda waren vijfhonderdduizend man.

Davids straf en offer:

10 En Davids hart sloeg hem,
nadat hij het volk geteld had,
en David zeide tot den HEERE:
"Ik heb zeer gezondigd *in* hetgeen ik gedaan heb;
maar nu, o HEERE, neem toch de misdaad Uws knechts weg,
want ik heb zeer zottelijk gedaan."
11 Als nu David des morgens opstond,
zoo geschiedde het woord des HEEREN tot den Profeet Gad,
Davids ziener,
zeggende:
12 "Ga henen
en spreek tot David:
'Alzóó zegt de HEERE:
"Drie dingen draag ik u voor;
verkiez u één uit die,
dat Ik u doe.'"
13 Zoo kwam Gad tot David,

- en maakte het hem bekend,
en zeide tot hem:
"Zal u een honger van zeven jaren in uw land komen?
Of *wilt* gij drie maanden vlieden voor het aangezicht uwer vijanden,
dat die u vervolgen?
Of dat er drie dagen pestilentie in uw land zij?
Merk nu
en zie toe,
wat antwoord ik Dien zal wederbrengen,
Die mij gezonden heeft."
- 14 Toen zeide David tot Gad:
"Mij is zeer bange:
laat ons toch in de hand des HEEREN vallen,
want Zijne barmhartigheden zijn vele,
maar laat mij in de hand van menschen niet vallen."
- 15 Toen gaf de HEERE eene pestilentie in Israël,
van den morgen af tot den gezetten tijd toe;
en er stierven van het volk,
van Dan tot Ber-Séba toe,
zeventigduizend mannen.
- 16 Toen nu de Engel zijne hand uitstreckte over Jeruzalem om haar te verderven,
berouwde het den HEERE over dat kwaad,
en Hij zeide tot den Engel,
die het verderf onder het volk maakte:
"Het is genoeg,
trek uwe hand nu af."
De Engel des HEEREN nu was bij den dorschvloer van Arauna den Jebusiet.
- 17 En David,
als hij den Engel zag,
die het volk sloeg,
sprak tot den HEERE
en zeide:
"Zie,
ik, ik heb gezondigd
en ik, ik heb onrecht gehandeld;
maar wat hebben deze schapen gedaan?
Uwe hand zij toch tegen mij
en tegen mijns vaders huis."
- 18 En Gad kwam tot David op dienzelfden dag,
en zeide tot hem:
"Ga op,
richt den HEERE een altaar op,
op den dorschvloer van Arauna den Jebusiet."
- 19 Alzoo ging David op naar Gads woord,
gelijk als de HEERE geboden had.
- 20 En Arauna zag toe,
en zag den koning
en zijne knechten tot zich overkomen;
zoo ging Arauna uit,
en boog zich voor den koning,
met zijn aangezicht ter aarde.
- 21 En Arauna zeide:
"Waarom komt mijn heer de koning tot zijnen knecht?"
En David zeide:
"Om dezen dorschvloer van u te koopen,
om den HEERE een altaar te bouwen,
opdat deze plaag opgehouden worde van over het volk."
- 22 Toen zeide Arauna tot David:

"Mijn heer de koning neme
en offere wat goed is in zijne oogen;
ziedaar de runderen ten brandoffer,
en de sleden en het rundertuig tot hout."
23 Dit alles gaf Arauna de koning aan den koning;
voorts zeide Arauna tot den koning:
"De HEERE uw God neme een welgevallen in u."
24 Doch de koning zeide tot Arauna:
"Neen,
maar ik zal het zekerlijk van u koopen voor den prijs,
want ik zal den HEERE mijnen God niet offeren brandofferen om niet."
Alzoo kocht David den dorschvloer en de runderen voor vijftig zilveren sikkelen.
25 En David bouwde aldaar den HEERE een altaar,
en offerde brandofferen en drankofferen:
alzoo werd de HEERE den lande verbeden
en deze plaag van over Israël opgehouden.